

Laura Ollikainen, 12 v.
Haukipudas

RAMAJIT

Laitteiden piipitystä valkoisessa rakennuksessa. Teollisenvihreää hametta pitänyt hoitaja kärräsi sängyssä vanhaa, liikkumatonta potilasta kohti leikkaussalia. Tiputuspuski heilui metallitangon nokassa ja sängyn rullat naukaisivat vähän väliä. Sähkönvalkoiset loisteputket valaisivat ilmeetöntä sairaalaa.

Kukaan ei tiennyt, minkälainen sää oli ulkona. Ikkunat oli haudattu sälekaihtimien alle ja desinfiointiaineen väkevä haju leijui ilmassa. Kuten aina.

Mutta haju ei sinä ollut päivänä tavallinen; se oli jotenkin luonnollisempi, vaikkakin huonommalla tavalla. Se sai yskimään ja pään särkemään. Kuin... Savua? Mistä se tuli?

Nuori miespotilas oli huomannut asian ja huusi sairaalan käytävässä säestäen ääntään naputtamalla jalkasauvaansa ruudulliseen, kiiltävään lattiaan. Muut ihmiset mulkoilivat häntä vihaisena, sillä lehtiin syventyminen oli hankalaa siinä melussa. Mutta kaikki jatkoivat lukemistaan; vaikkakin enemmän kiinnittäen huomiota yhä voimistuvaan savun hajuun ja häiriköitsijän huutoihin. Niistä ei saanut selvää. Savun haju muuttui lopulta tunkeilevaksi ja tarkkasilmäinen olisi nähnyt harmaata usvaa kiertelemässä sairaalan lukuisissa käytävissä. Huutaja oli saatettu huoneeseensa ja tämä nukkuikin sinä hetkenä valkoisessa sängyssä. Viereinen pöytä oli värikkäitä roskia täynnä.

Hälyttimen olisi pitänyt hälyttää, mutta jokin esti sen. Tulipaloa vain epäiltiin, vaikka missään ei tiedetty sitä olevan.

Ikkunoiden päälle valui synkänharmaata sementtiä ja valot sammuiivat. Laitteiden piipitys kuitenkin jatkui.

Jatkui vain. Ihmiset olivat paniikissa. Huuto kimpoili valkoisista seinistä ja askelten töminä täytti ilman. Mutta ovet olivat lukossa ja kävelemään kyenneet ihmiset turhaan paukuttivat niitä vierivinä massoina. Laitteiden piipitystä pimeässä rakennuksessa. Mustaa.

1. Mario ja Melani

Melani heräsi –historiantunnilta. Koulu muuttui mustasta normaaleihin väreihinsä ja asettui paikoilleen pyörittäen hetken aikaa kahtena. Hän hieraisi väsyneitä silmiään ja opettaja mulkaisi häntä pahanenteisesti.

Taas hän oli nukahtanut.

Melani ei halunnut muistella untaan, vaikka se liukui väkisin hänen päähänsä ja sai hänet pelkäämään. Pariin otteeseen tämä henkäisi katsottuaan luokan loisteputkilamppuja –samanlaisia kuin sairaalassa- ja ympäriltä kuului peittelemättömiä tirskahtuksia. Melani pysytteli hiljaa tunnin loppuun nolostuneena ja sydän hakaten.

Mario odotteli täysissä pukeissaan, reppukin selässä, luokan ulkopuolella Melania, joka oli joutunut jäämään puhutteluun. Hetken päästä tämä käveli oven läpi myrtynyt ilme kasvoillaan ja Mario katseli välttelevästi muualle.

Melani oli pahalla päällä. Tämä pitkähiuksinen tyttö oli nukahtanut samalla viikolla jo kolme kertaa ja joka kerta oli ollut edellisiä pahempi. Mario ei itsekään ollut mallioppilas; hän tappeli paljon poikien kanssa ja ei pysynyt paikoillaan tunnilla. Mutta hyviä kaveruksia Mario ja Melani olivat; kaksi tyttöä kuin vakka ja kansi.

“Hmm“, Mario hymähti jättäen nukahtamisesta kyselyn väliin, “saanko kysyä yhden jutun?“

“Minkä?“ Melani kysyi suunnistaen naulakolle.

“Että onko sinulla tänään menoja?“

“Ei ole, miten niin?“

Jokainen lause loppui kysymysmerkkiin.

Mario sukki punaista polkkatukkaansa ja vei keskustelua eteenpäin.

“Eräänä päivänä tässä mietiskelin että mitähän Sokerikujan tien päässä voisi olla...”

Melani tiesi, miten hän aikoi jatkaa, mutta kysyi silti;

“Niin, mitä siitä?”

“Haluaisitko tulla mukaani katsomaan sitä?”

Melani mietti vastausta koulun pihalle saakka, mutta vastasi myöntävästi. Elämällä ei tuntunut sinä sateisena, masentavana päivänä mitään merkitystä, vaikka hän tiesi reissusta tulevan tylsä.

Hän oli väärässä.

2. Sokerikuja

“Mario!” Melani kuiskasi ystävälleen heidän polkiessaan pitkin rosoista metsätietä. Neulaset rutisivat pyöränrengaitten alla.

“Hmm?” Mario hymisi tavanomaisesti katsomatta Melania. Sumu oli vierinyt maiseman poikki sateen jälkeen.

“Onko tämä varmasti oikea tie?”

“On on”, Mario tiuskahti, “luota minuun!”

No, eihän se oikea tie ollut, sillä oikea Sokerikuja kulki hieman kauempana tuosta metsätiestä, mutta Marion oikopolku vei sen päähän myös. Sokerikujan nimi oli tullut siitä, että sen varrella oli ollut aikoinaan kuuluisa sokerileipomo, mutta yhtiö oli lopettanut jo viisikymmentä vuotta sitten. Mystistä oli, että kyseinen tie oli suljettu tietyön takia jo kaksikymmentä vuotta sitten tähän päivään saakka. Melani olisi halunnut ajaa ilman käsiä, mutta puidenjuuret saivat pyörän pomppimaan uhkaavasti, joten hän piti ohjaussarvista lujasti kiinni. Matkaa ei ollut enää paljoa.

Pian he, metsän muututtua tiheämmäksi ja synkemmäksi, jättivät punaiset pyöränsä suuren kuusen juurelle ja kävelivät jalan sen lyhyen matkan, joka loppui betoniseinään.

Ja betoniseinässä koreilevaan mustaan aukkoon...

“Mitä tehdään?” kysyi Melani, kaksikon vakiokyselijä.

“Mennään läpi, tietysti!”

Melani katsoi epäilevästi aukkoa. Se oli kyllä juuri sopivan kokoinen, eikä hämähäkinseittejä näkynyt. Lisäksi sen seinät oli betonin sijasta päällystetty mustalla muovilla ja ainahan sitä kykeni palaamaan takaisin...

“Eikä! Hulluko olet?” hän tiuskaisi, “mitä jos siellä on jotain vaarallista? Kuten...”

Mario tutki itsekin muovista tunnelia ja koputti sitä. Kuului vain vaimeaa, tukehtunutta naputusta.

Tunneli taisi olla betonin sisässä. Eli se ei jatkuisi betonimuurin jälkeen, hän ajatteli, mutta ei antanut asian muuttaa mielipidettään siitä, että heidän pitäisi mennä läpi.

“Ja voimmehan me eksyä, tuollahan ei näe mitään!” Melani nurisi keskeyttäen Marion tuumailun.

Punahiuksinen tyttö naurahti.

“Älä huolehdi, osasin varautua”, hän virnisti ja veti hupparintaskustaan pienen, sinisen taskulampun.

Lopulta Melani luovutti ja päästi murahtavan huokauksen. Hän viittasi aukkoa.

“Sinun jälkeesi.”

Mario napsautti taskulampun päälle ja testasi sitä heittelemällä valorinkulaa ympäri metsää. Puut välkkyivät kukin vuorollaan, mutta pian hän pysähtyi.

Hän oli nähnyt jotain, sillä tämä osoitti lampullaan vain yhteen kohtaan ja Melani käveli hänen vierelleen.

Mario henkäisi tärisävästi.

“Näetkö tuon?” hän kysyi sydän pamppaillen, “tuon ristin?”

Melani tihrusti katseellaan metsään ja näki sammaleisesta maasta kohoavan tummanvihertävän, puisen ristin. Se näytti hautaristiltä ja se oli kallellaan, sammaleen peitossa. Sen risteyksessä oli kuparinen, tai ruosteinen, teräslevy ja jonkinmoinen kirjoitus oli tehty siihen.

Kumpikaan tytöistä ei saanut siitä selvää, sillä risti oli kaukana

“Lähdetään äkkiä!” Mario huusi, mutta Melani tarttui tätä hihasta kiinni.

Mario pelkäsi hautoja ja hautausmaita. Hän oli jopa jäänyt kotiin mummonsa hautajaisten ajaksi, sillä ne saivat hänet kauhun valtaan. Tämä ei tiennyt itsekään fobiansa syytä, mutta haluaisi kuoleman jälkeen polttohautauksen ja uurnaksi rakkaan ihmisen kotiin.

Melaniakin puistatti. Risti näytti todella kammottavalta kohotessaan puiden lomasta.

Hän kuitenkin astui pois polulta ja metsänrajan läpi ja tallusti ristille. Hän katseli sotkuista kirjoitusta ja repesi nauramaan Marion suureksi hämmästykseksi.

“Wanha Musti, rakas koiramme!” hän kiljaisi hervottomasti hekottaen.

Mario virnisti Melanille, joka palasi tämän luokse riemukas ilme kasvoillaan.

Tieto, että ristin alla oli koiran hauta, vähensi paikan pelottavuuden miltei nolleen ja he jatkoivat keskeytynyttä matkaansa. Mario kömpi ensimmäisenä tunneliin ja Melani seurasi perässä.

Mutta kauempana metsässä oli toinenkin hautakivi, ja siinä oli ihan sukunimet ja kaikki.

3. Autiokaupunki

Tytöt olivat ryömineet tunnelin läpi -se oli yllättävän lyhyt- ja nyt he seisoivat betoniseinän toisella puolella pyyhkien tomua housuistaan. Heidän ympärillään oli metsä; sama metsä, minkä he olivat jättäneet taakseen ja Mario oli hieman pettynyt.

Mitään sanomatta he jatkoivat matkaansa hiljaisuuden kuohkeudessa.

Hetken päästä Mario ja Melani näkivät metsän harvenevan ja lopulta he tunsivat olevansa vain metsäpolulla, eivätkä suuressa, ihmeellisen vihreässä paikassa, joka oli heidän seikkailunsa hedelmä.

Nimittäin metsä loppui, loppui kaupunkiin. Kaupunki oli autio ja sadepilvet peittivät raskaina taivaan.

“Ooh“, Mario henkäisi. Matalat rivitalot kiirivät maiseman poikki ja tiet risteilivät maassa kuin päällekkäiset oksat. Ketään ei näkynyt missään ja tytöt täytti omituinen, ontto, täydellisen yksinäisyyden tunne. Tämä oli kuitenkin vain asuinalue, joten heidän kannatti jatkaa matkaa. Ehkäpä kauempana löytyisi joku?

Ei löytynyt, he joutuivat toteamaan pitkän aikaa käveltyään. Ainakin tämä osa kaupunkia oli tyhjä.

“Miten pääsisimme kaupunkiin?“ Melani kysäisi Marioilta kuin ohimennen hapan ilme naamallaan.

“En tiedä. Etsitään bussipysäkki.“

Mario naurahti pikku vitsilleen mutta Melani otti sen tosissaan.

“Etsitään sitten“, tämä sanoi ja kohtautti olkiaan nopeasti.

Mario avasi suunsa esittääkseen vastalauseen, mutta Melani vaelsi niin määrätietoisesti kohti asfalttihorisonttia, että hänen oli pakko olla sanomatta mitään.

Bussipysäkki löytyi pian pienen kyläpuodin lähetyviltä. Kyltti välkkyi keltaisena harmaan metalliputken päässä ja ruohoa tunki jalkakäytävän raoista. Melani tiesi. Hän tiesi että bussi tulisi pian, tänne ja veisi heidät kaupunkiin.

Mario puhalteli punaisia hiussortuvia otsaltaan ja pisti kädet valkoisen hupparinsa etutaskuun.

Melani ei koskaan värjännyt tummanruskeita hiuksiaan, kuten Mario, joka oli aina punapää. Melani murisi sitä, että hänellä oli kylmä, sillä hänellä oli yllään vain viininpunainen, suuri neule ja löysät farkut.

Mario tutkaili roskakoria, jonka oli juuri löytänyt.

Melani tunsu naamaansa tihkuttavan pieniä sadepisaroihin ja tämä veti paitansa joustavan kauluksen pään suojaksi. Hänen kaverinsakin pisti hupun ylleen, mutta Mario vain jatkoi tylsistyksissään roskakorin katselemista.

Äkkiä Melani säpsähti. Jokin kummallinen, ärsyttävä melu kaikasi kauempana. Se voimistui ja voimistui, kunnes hän hieraisi korviaan luullessaan kuulevansa harhoja. Mariokin katseli hermostuksissaan ympärilleen.

“Juostaan!” he huusivat yhteen ääneen.

Mutta he juoksivat väärään suuntaan, ja aivan turhaan, sillä bussi tuli sinne minne he pakenivat.

Ja kuka nyt autoa pelkäisi?

Kulkuneuvo pysähtyi heidän vierelleen ja kummankin suusta pääsi äimistynyt loksahdus.

Se oli maalattu kirkkaanvihreäksi, siinä oli valonheittäjiä ja keltaisia hymynaamoja, se loisti ja välkkyi kuin räikeä kristallinpala ja se oli hirvittävän suuri. Se oli myös todella äänekäs kaiken lisäksi; se soitti levotonta jazzia kaiuttimistaan ja näytti hytkyvän musiikin tahdissa. Kaiken huippu oli se, että peileistä roikkui tuhat ja kymmenen liilaa karvanoppaa ja sen rekisterikilpeen oli tussattu hymyilevä suu ja lamppuihin iloiset silmät.

Mario virnisti leveämmmin kuin koskaan ennen elämässään ja Melani hekotti äänettömästi.

He nousivat punaisella matolla peitettyjä portaita pitkin ylös bussiin ja silloin Mario muisti erään tärkeän asian.

“Millä maksetaan?”

Melani läpsäytti otsaansa.

“Minulla ei ainakaan ole rahaa joten...” hän etsi sormistaan sormuksen ja veti sen pois.

Hän nyökkäsi kurttu otsallaan Mariolle, joka valitsi halvimman ja huonoimman korun sormirivistään.

Melani katseli kuskaa. Tämä oli happaman näköinen, viiksekäs mies joka piti otsaansa niin rentona että silmiä ei kunnolla edes näkynyt, vain puolet niistä. Alahuuli roikkui välinpitämättömänä yhdistäen valkoiset viikset toisiinsa.

Tummansiniseen virkapukuun kuuluivat lipallinen lakki, suuri takki ja housut. Vaatetus oli ryttyinen ja likainen ja Melani näki takinpieluksella kuivunutta kahvia ja sokerinmuruja. Ankea kuski ei todellakaan vastannut bussia, mitä ajoi.

“Voimmeko maksaa koruilla?” Melani kysyi. Tietenkin se oli älytön ehdotus, mutta jotenkin hän tiesi tämän kaupungin lakien olevan vähän miten sattuu.

Kuski murahti, jotenkin laiskasti, ja ojensi valtavan kouransa johon Melani tiputti kaksi sormusta.

Edes maksuaan vilkaisematta tämä pisti nämä säilykepurkkiin, jonka kannessa oli reikä ja sulki ovet.

Matka jatkui, tytöt istuivat samalle, tiikerikuvioiselle penkkiriville ja Mario ryhtyi napsuttelemaan sormiaan musiikin tahdissa.

4. Tavaratalo

“Perillä ollaan, häipykää bussista!” kuljettaja kuulutti bussin saavuttua keskikaupungin kolmannelle pysäkille.

Matka oli varsin leppoisa jazzia kuunnellessa ja karvanoppien keinuntaa seuraillessa. Niin, ja maisemia katsellessa, uudessa paikassa kun oltiin.

Ripeästi kaverukset poistuivat kulkuneuvostaan ja kummallinen bussi kaasutti tiehensä meluvan seurattessa perässä.

Melani huokaisi.

Kaupunki oli suuri pettymys; kaikki oli harmaata ja autiota. Kuin elokuvan massiivinen lavaste se kohosi kaikuvana, usvaisena, tuulettomana, hajuttomana ja mauttomana heidän ympärillään.

Mario pelasti kuitenkin tilanteen; hän keksi nykäistä yhtä tavaratalon ovea ja silloin tämä miltei kaatui tuhannen kilon uteliaisuuden vierähtäessä yhdellä kertaa hänen yllensä.

Ovet olivat auki!

Mario repi oven selälleen ja viittasi Melania seuraamaan. Pimeys vaani joka nurkassa, joten Melani sai kunnian pidellä taskulamppua. Toinen kaveruksista mietiskeli moraalisesti arveluttavaa tekoa.

“Voisimmekohan ottaa esineitä?” Mario kuiskasi katsellessaan nälkäisinä lukuisia tavarahyllyjä. Kuiskaus kai oli jonkinlainen reaktio, vaikka paikka oli autio.

Melani kohautti olkiaan.

“Tämähän on aivan tyhjä kaupunki“, Mario vastasi närkästyneenä enemmän itselleen kuin kaverilleen, “mitä väliä?”

Hitaasti hän liukui yhdelle sadoista, valkoisista hyllyseinämistä.

“Tarvitsemme ainakin paristoja!“ hän huusi, sillä Melani oli kaukana, “taskulamppuun!”

Mario etsi katseellaan joitain sormiparistoja ja tunki ne taskuunsa. Oli outoa ottaa maksamatta, eikä kukaan ilmoittanut mistään mitään. Itseasiassa oli melkein kammottavaa katsella pimeää tavarataloa, jossa olivat joskus tuhannet, elleivät jopa miljoonat asiakkaat käyneet, mutta nyt... Kaikki olivat poissa. Hän mietiskeli syytä, kunnes älysi ottaa itselleen uuden, tehokkaamman taskulampun. Hän repi sen pakkauksesta samantien ja napsautti painiketta.

Kirkas valo heittäytyi valaisevana mustiin varjoihin kuin polttorauta.

“Jes!“ hän virnisti, “tämähän toimii! Tuonko sinullekin taskulampun, Melani?”

Ei vastausta.

“Melani?“ hän huudahti uudelleen. Tavaratalo vastasi kaiullaan, mutta Melani ei.

Mario jätti toisen taskulampun hyllynsä ja lähti juoksemaan sinnepäin missä hänen ystävänsä olisi pitänyt olla.

Hänet täytti entistä pahempi täydellisen yksinäisyyden tunne.

Melania ei näkynyt missään. Välillä Mario mietti, tarvitsiko hän vain turvaa itselleen, vai oliko hän oikeasti huolissaan ystävästään? Paniikki puristi kyneleitä tämän silmistä, mutta Mario pyyhkäisi ne pois vasta silloin, kun ne alkoivat sumentaa hänen näkökykyään. Keltainen taskulampun valokehä kulki Marion edellä ja heilui juoksun tahdissa.

Tavaratalo tuntui nyt entistä pelottavammalta, hyökkäävältä. Jokainen asia, jonka kehykset oli rakennettu pimeydestä, sai hänet hermostumaan. Ja vielä piti etsiä Melani.

Paniikki ja vastuu repivät hänet kappaleiksi mutta lopulta hän juoksi ulos.

Painostava ilma ei tuntunut juurikaan paremmalta kuin tavaratalo, mutta pimeys ei ollut yhtä paha.

“Voi Melani...“ hän kuiskasi mustaan ikkunaan, “minä vielä etsin ja pelastan sinut. Aivan varmasti.“

Mario nyyhkäisi ajatellessaan mitä hänellä olisi edessään.

5. Undulaatti Varpuskadulla

Mario päätti kierrellä kaupunkia hetken aikaa. Hän toivoi löytävänsä jonkun, joka auttaa, ja muutenkin tämä tarvitsi hengähdystauon äskeisestä.

Siitä huolimatta että Melani oli parempi pelastaa heti, kukaan ei tuonne uskaltanut mennä samantien. Ei edes Mario, joka oli kyllä aikamoinen hurjapä.

Hän lähti tavaratalon ovesta katsottuna länteen päin raskaasti huokaillen. Hän ei jaksanut itkeä.

Sammuneet neonvalot muodostivat sanoja liikkeiden ikkunoihin, mutta Mario ei lukenut niitä. Tai ainakaan kovin tarkkaan.

Iltapäivä alkoi vaihtua illaksi; taivas tummentui ja ilma kylmeni. Raskaat sadepilvet eivät tehneetkään kaatosadetta, kuten Mario oli bussipysäkillä aavistellut, mutta pientä tihkua ropisi maahan. Mustat läiskät täplittivät asfaltin rosoisen olemuksen ja hän kiristi kävelynsä tahtia.

Yhtäkkiä Mario pysähtyi.

Risteyksessä, hänen edessään, käveli lintu.

Tai no, eihän nyt linnuissa mitään erikoista ole, mutta jos se kolme metriä korkea häkkilintu, niin silloin taitaa jo olla eri asia...

Lintu oli undulaatti. Sen sulat ja höyhenet olivat vaaleansiniset ja se oli armottoman lihava. Kaupunki tömisi hiljaa jättiläislinnun joka askeleella ja välillä se pörhisti höyhenpukuaan kuin leuhkien, vaikka ketään ei ollut lähistöllä. Ketään paitsi Mario, joka katseli silmät pyöreinä tuota älytöntä ilmestystä. Silloin tällöin undulaatti kurkotti kaulaansa, niin että valkoiset alusuntuvat näkyivät, ja huilautti suuresta nokastaan mahtavan, räkättävän äänen ja tsirpytti perään.

Mario lähti seuraamaan lintua, joka tallusti huojuen kohti Varpuskatua.

Varpuskatu, kuten kyltti kertoi, oli pitkä katu, jonka varrella oli pieni sairaala, jäätelöbaari ja kirjakauppa. Jalkakäytävien vierustoille istutetut puunkäppyrät kurottelivat lonkeroiden lailla taivaita. Niitä puita oli paljon; samankaltaisina ne seisoivat kahtena siistinä rivinä kuin kaksi sotajoukkoa valmistautumassa taisteluun.

Mutta Varpuskatu oli ankea näky. Puut olivat kuolleet ajat sitten ja autiot rakennukset pimensivät tien varjollaan.

Kaksi likaisensinistä, resuista autoa oli pysäköity valkoisilla radoilla merkitylle parkkiruuduille.

Undulaatti jatkoi matkaansa sairaalan eteen, kunnes teki täyskaaren ja avasi edellämämainitun rakennuksen oven.

Mario pohti, miten lintu mahtui sitä itseään pienemmästä oviaukosta sisään. Mutta oli undulaatti siihen varautunut ja hänen suureksi yllätykseksi se pienensi kokoaan.

Totta, se pienentyi aivan valtavasti. Se vain pysähtyi, luilautti pienen laulun ja pian se näytti aivan tavalliselta, kotoa karanneelta undulaatilta joka oli eksynyt kaupunkiin. Ehkä vain hivenen suuremmalta, Mario ajatteli ja juoksi tätä kohti.

Hänen lähestyessä lintu nousi siivilleen, läpytti niitä rivakasti ja lensi pienen sairaalan ovesta sisään kuin sininen hyttynen. Harmistunut linnunräkätys kaikui vastaanottohuoneessa hetken aikaa kunnes undulaatista ei näkynyt, eikä kuulunut, yhtään mitään.

6. Sairaala

Mario epäröi.

Häntä poltti palava halu seurata tuota lintua, mutta Melani saattoi olla vaikka minkälaisessa vaarassa tavaratalossa.

Mario otti taskulampun taskustaan ja napsautti sen päälle. Valorinkulaa ei oikein erottanut, sillä kaupunki oli vielä kohtalaisen valoisa.

Tyttö mietti tarkkaan, punnitsi vaihtoehtoja, pureksi huultaan ja katsoi sairaalaa jonka ovi näkyi mustana neliönä valkoista ulkoseinää vasten.

Lopulta Mario ryhdistäytyi, toivoi kaverinsa parasta ja käveli itsevarmasti pienen sairaalan pimeyteen. "Kyllä minä tulen vielä", hän kuiskasi äänettömästi, "en ole täällä kauan aikaa."

Sairaala oli pelottavampi kuin tavaratalo. Vastaanottohuoneen kuihtunut limoviikuna näytti varjoisessa nurkassa koukeroine oksineen joltain lonkerohirviöltä ja ilmassa leijui tunkkainen, vanhojen huonekalujen haju.

Marion kävellessä rakennus kaikui kammottavasti ja taskulampun valo paljasti likaiset seinät ja lattian. Hän olisi toivonut jonkinlaisia ääniä, mutta ei. Pimeys tuntui imevän kaikki elonmerkit.

Mario ohjasti valon yläviistoon, sinne missä sairaalan opaskyltit yleensä sijaitsivat, ja kuljetti sitä jonkin matkaa.

Kuin toivomuksesta, hän lopulta löysi oven. Oven, jossa luki "Huoneet 10-19".

Ja Mario näki sinisen välähdyksen huoneessa, jonne ovi vei.

Välittömästi Mario ruhtaisi ruudullisen lasioven kahvaa, mutta tämä ovi ei totellut häntä. Se pysyi kiinni, se oli lukossa.

Marioa raivostutti.

Minä haluan tietää tuosta undulaatista jotain, mutta nyt kun olen näin pitkällä, jokin ovi estää sen! Se ei käy laatuun, sanon minä!

Heti hän alkoi kiukusta kuumeisena etsimään jotain suurta ja raskasta esinettä ja palasi vastaanottohuoneeseen. Hän katsoi lehtipöytää virnistäen, pisti taskulampun suuhunsa ja tarttui sen kahdesta jalasta kiinni. Kellastuneet lehdet tippuivat kahinalla alas.

Mainiota, pöytä oli juuri sopiva. Ei liian raskas, ei liian kevyt, Mario ajatteli.

Samantien hän riuskasti ryhtyi kantamaan sitä ovelle ja arvioi nopeasti heittoetäisyyden. Sitten, hänen seistessään tasan metrin päässä estettään, hän otti vauhtia ja tuuppasi pöydän sylistään.

Heti kuului lasin helinää. Vanha, halpa lasiovi murentui toiseen huoneeseen kuin läpinäkyvä korttipakka. Lehtipöytä makasi selällään, jalat kohti sairaalan kattoa, ovensirpaleitten keskellä.

Mario oli sulkenut silmänsä ja hän räpäytti ne auki.

Maisema ei vastannut hänen kuvitelmiään; se oli jotenkin... Laajempi, kaoottisempi. Lasi oli levinnyt kauemmaksi mitä Mario oli odottanut ja oveen tullut reikäkin oli ollut suurempi tämän mielikuvituksessa.

Mutta se sai kelvata; kyllä siitä pystyi menemään.

Punahiuksinen tyttö kömpi lasinsirpaleitten reunustaman oviaukon läpi.

Huone oli suhteellisen viihtyisä. Se taisi olla jonkinlainen olohuone, sillä siinä oli sohva, televisio, keinutuoli, kirjahylly, piano ja kaksi suurta, pyöreänmallista pöytää. Kaikki oli tehty vaaleasta puusta ja vanhojen huonekalujen haju oli siellä vielä pahempi.

Marion päätä alkoi särkeä, mutta hän ei jaksanut huomioida sitä. Hän jatkoi matkaansa, koetti muutamaa potilashuoneen ovea ja tuhahti harmissaan; kaikki ne kaikki olivat lukossa.

Paitsi yksi, niistä viimeisin.

Mario veti hitaasti katseensa huoneen poikki avattuaan oven. Yhdessä nurkassa oli valkoinen, -ehkä liiankin- siisti pesuallas, toisessa taas pieni, vanha televisio ja sitten tuli sänky.

Sängyssä oli joku. Ja se joku oli tarkemmin sanottuna Marion paras ystävä.

7. Edesmennyt Lemmikki

“Melani?!” Mario huusi lujemmin kuin oli aikonut. Melanin hahmo ei liikahtanutkaan kellastuneen peiton alla.

“Melani? Oletko kunnossa?” Mario kysyi sydän hyppien vuoteessa makaavalta hahmolta ja kiersi sängyn ympäri Melanin kasvojen viereen. Tämän silmät olivat auki, mutta ne katsoivat vain kättä, jota hän itse piteli otsallaan.

Mario tunsu kipua, henkistä kipua.

“Sinä jätit minut”, Melani puhui kasvot liikkuen niin vähän kuin mahdollista, “sinne pimeään tavarataloon.”

Mario tunsu kuin jokin olisi repinyt hänen sydämensä auki.

“En tiedä”, hän kuiskasi kyyneleet kurkussa., “anteeksi kuitenkin.”

Melani huokaisi.

“Saat anteeksi. Tiedän ettet sinä haluaisi minulle pahaa.”

Mario veti kasvoilleen pienen hymyn.

“Mitä tapahtui?” hän kysyi, “mihin katosit? Miksi olet täällä sairaalassa?”

Melani vastasi hetken mietittyään.

“Et uskoisi kuitenkaan.”

Mario naurahti.

“Varmasti uskon, kolmimetrinen linnun näkemisen jälkeen uskon mitä tahansa.”

Melani virnisti mutta vakavoitui miltei heti.

“Silinteripää kolkkasi minut.”

“Mikä?”

“Sellainen vanha mies joka kulki pitkillä puujaloilla ja sillä oli tummanvioletti smokki.”

“Ja silinteri?”

Melani nauroi hiljaa vastaukseksi. “Joo.”

Mario hymyili koko naamansa täydeltä ja kysyi vielä yhden kysymyksen.

“Näitkö yhden undulaatin tulevan tänne?”

Melani hämmästyi.

“En, miten niin?”

“Eikun tänne lensi semmoinen... Lähdin seuraamaan.”

Mario tutki huonetta hetken aikaa ja huomasi sitten sängyn viereisellä pöydällä valokuvan. Kuvassa koreili orren päällä...

“Tuo juuri! Tuo undulaatti tuossa!” hän huudahti ja näytti kuvaa Melanillekin.

Hänen ystävänsä tarttui valokuvaan kaksin käsin ja tutki sitä silmät pyöreinä. Hetken hiljaisuuden jälkeen hän sanoi hiljaa:

“Tuo on Pudding, minun entinen undulaattini. Se kuoli kun olin kuusivuotias.”

Kaverukset typeryivät ja luonnottomat voimat virtasivat heidän ajatuksiinsa.

Melani miltei purskahti itkuun kun muisteli rakasta lemmikkilintuaan. Se oli kuulemma kuollut sähköiskuun nokkiessa rispaantunutta sähköjohtoa.

Mario oli hämmentynyt. Tämä paikka, koko kaupunki alkoi tuntua aivan omituiselta.

Hän oli tuntenut sieraimissaan pitkän aikaa jotain häiritsevää hajua ja hän yskähti.

“Täällä haisee savu!” hän sanoi ja nyrpisti nenäänsä.

Melani pelästyi.

“Savu? Sanoitko savu?” hän kysyi ja nousi istumaan vuoteensa laidalle.

Mario pelästyi vielä enemmän kuin Melani, nimittäin kaverinsa hätäntyneestä äänensävyistä.

“Sanoin sanoin, mitä siitä?”

“Näin unessani että sairaalaan tulee tulipalo!”

Melani kampesi itsensä välittömästi ylös, mutta tippui heti kyljelleen lattialle kivusta irvistäen.

“Jalkaan... Jalkaan sattuu”, hän voihkaisi ja Mario käänsi tämän farkunlahkeen ylös.

Haava oli valtava.

Se ulottui nilkasta pohkeen poikki polveen ja oli noin kolmen rivikkäisen lyijykynän paksuinen. Se oli sakea verestä jota oli valunut noroina jalanpohjaan saakka. Housunlahje oli värjäytyneet tummanpunaiseksi, samanväriseksi kuin Melanin neule oli.

Mario auttoi tämän samantien ylös ja vei Melanin oikean käsivarren –haava oli vasemmassa jalassaniskansa taakse.

“Meidän täytyy päästä pois!” Melani kiljui hysteerisenä.

Kaverukset kulkivat kohti sairaalan ovea niin lujaa kuin pystyivät, mutta Melanin vahingoittunut jalka vähensi vauhtia huomattavasti. Etenkin rikotusta ovesta läpi meneminen tuotti hankaluuksia.

Vastaanottohuoneeseen, missä aukinainen ovi oli pistetty kiinni, Mario ja Melani jäivät kuitenkin hetkeksi katselemaan jotain aivan, aivan käsittämättömän omituista.

Erään oven takana, käytävässä, kulki heitä kohti pimeydessä hohtava, kuin pölystä tai usvasta rakennettu aalto.

Se kulki hiljaa, kokoajan noin polvien korkeudella ja vaihtoi väriä mystisessä kierteessä; ensin, kun se oli kauimpana, se oli vaaleanvihreä, sitten turkoosi, sitten syvän merensininen, sitten violetti ja lopuksi punainen.

Se oli pelottava, elleipä jopa kauhistuttava, mutta lumoavan kaunis äänettömyydessään, väreissään ja liikkueessaan niin sulavasti. Se, että se kulki lasioven takana, toi outoa luottamusta, mutta sen ollessa tarpeeksi lähellä Mario ja Melani menivät ulos sairaalan ovesta ja sulkivat sen perässään.

8. Lohikäärme

Mario ohjasi Melanin sairaalaa vastapäätä olevaan jäätelöbaariin, vei tämän istumaan jakkaralle ja katseli hetken aikaa ulos. Hän säikähti suunnilleen enemmän kuin koskaan ennen elämässään.

Se sama värikäs usva-aalto oli kulkenut sairaalan oven läpi ja oli lähtenyt vierimään kadun yli kohti jäätelöbaaria.

Se valaisi asfalttia noin puolen metrin säteeltä itseään ja jätti pieniä, hohtavia pölynauhoja peräänsä. Se seurasi Marioa ja Melania.

Mario näytti merkin Melanille ja sammutti taskulampun yrittäen pysyä tyyneenä. Omituinen paniikki kuitenkin riehui hänen sisällään; mikä tuo olio on? Mitä se aikoo tehdä meille? Miten se kulkee ovien läpi?

Taskulampun sammuttaminen auttoi ilmeisesti jonkin verran, se nimittäin teki jonkinlaisen kaaren ja jäi pyörimään vain paikoilleen. Aallosta oli tullut jotain kullanuskean ja pinkin väliltä ja pienet kipinät lensivät siitä.

Yhtäkkiä se alkoi tekemään ympyrää, joka tiukkeni kohti keskikohtaa yhä nopeammin ja nopeammin, kunnes se pyöriskeli vain paikoillaan ja suureni kuin hehkuva, pian räjähtävä aurinko.

Muutaman sekunnin jälkeen aalto kuitenkin teki odottamattoman käänteen; se valahti sammaleenvihreäksi ja lysähti katuun kuin korttitalo. Sitten se aukaisi suunsa –kuin musta, pohjaton onkalo- ja piti sitä auki noin puoli minuuttia.

Äkkiä aallon kidasta lensi sähköinen spiraali. Hetken aikaa sitä suollettuaan aalto jäi sen mukaan ja sulautui sen tummanvihreäksi jatkoksi.

Spiraali kieppui kuin raketti kohti pimeää taivasta –oli jo yö- ja korkean aallon tehtyään se laskeutui takaisin kadulle, meni myttyyn ja nousi ylös kaksijalkaisena lohikäärmeenä.

Mario äimistyi. Ja olisipa Melanikin nähnyt sen.

Lohikäärme oli valkoinen, mutta siinä oli sinisiä sävyjä. Se piti yllään pitkää, tummanturkoosia nahkatakkaa ja sen häntä liekehti kuin revontulet. Silmät olivat suuret, pystypupilliset ja kauniit ja se hymyili vienosti.

Sitten lohikäärme katosi kulman taakse ja Mario henkäisi.

Olento oli hymyillyt hänelle.

Tuosta värikkään rituaalin lumoista todellisuuteen palaaminen oli kuin vaahtokylvystä avantoon hyppääminen.

Melanilla oli nilkasta polveen menevä, runsaasti vertavuotava haava, Mario oli väsynyt ja nälkäinen ja miten he pääsisivät keskellä yötä takaisin kotiin?

Melani pisti taskulampun takaisin päälle ja katsahti vielä kerran ulos kadulle. Yksi katulamppu oli syttynyt kaupungissa kuin tähti pimeään yöhön.

Mario huokaisi ja katsoi Melanin haavaa.

“Pahalta näyttää, jos rehellisesti sanotaan“, hän sanoi surkeasti, “eikä ole mitään lääkintälaukkua.“

Mario katsoi sairaalan ovea, joka välkkyi kadun toisella puolella mustana kuin sammutetun television ruutu.

“Eihän siellä mitään tulipaloa ole, Melani“, hän murahti ärtyneenä, “minkälaista unta oikein näit?“

Mario ei kuullut vastausta. Melani olikin ollut jo varsin pitkään puhumatta mitään...

“Melani? Haloo?“ hän kuiskasi ja siirsi katseensa tämän kasvoihin. Melanin silmät olivat kiinni ja suu auki;

hän oli tajuton.

Mario hätäntyi. Melani olisi pakko saada sairaalaan tai muuten...

Nyt oli tosi kyseessä, Mario ajatteli kyyneleet poskilla ja etsi puolipaniikissa jotain, millä kuljettaa Melania.

Mutta mitään ei löytynyt ja hän istui kyykkyyyn jäätelöbaarin lattialle, painoi päänsä reisiin ja nyyhkytti raivokkaasti, kunnes muisti.

Sairaala. Vastaanottohuone.

Siellä hän oli nähnyt pyörätuolin.

Mario oli hetkeksi todella huojentunut, mutta sitten hän pinkaisi ulos, kohti sairaalaa.

Vastaanottohuone oli todella erilainen; seinät olivat korventuneet ja ilmassa haisi savu. Perusrakenteet näkyivät ja Mario säikähti. Jos he olisivat vielä olleet tuolla...

Tulipalo oli kulkenut huoneen läpi, kummallista. Normaalisti se olisi ollut liekeissä vieläkin, mutta aivan kuin jokin olento olisi roihauttanut sen tuleen, sammuttanut ja siirtynyt seuraavaan huoneeseen.

Mario tunsi hirmuisen, suorastaan musertavan pettymyksen aallon tunkevan hänen ruumiinsa läpi kun hän tajusi erään asian.

Jos huoneessa on ollut tulipalo, pyörätuoli on varmasti kärventynyt kaiken mukana.

Mario potkaisi äärimmäisen vihoissaan limoviikunaa joka ropisi tuhkakksi lattialle. Mutta silloin hän vasta muisti; pyörätuoli oli erään oven takana täällä vastaanottohuoneessa.

Hän suunnisti vaistomaisesti sen oven luokse mielessään rukoillen. Mario avasi oven hitaasti –kuin olisi pelännyt sen särkyvän- ja päästi syvän, helpottuneen huokaisun.

Siinä se oli, pyörätuoli. Mustaa nahkaa, kiiltävää metallia, kaksi suurta pyörää, jalkatuet ja kaikki.

9. Klovnit

Mario juoksi pyörätuoli edellään jäätelöbaarille ja asetti Melanin istumaan siihen. Tämän pää retkotti kammottavana kohti vasenta olkapäätä ja Mario käänsi katseensa pois. Tai no, olihan helppoa olla katselematta Melanin kasvoja, jos työnsi pyörätuolia takaapäin.

Viimein he pääsivät ulos, kaupungille. Kirpeään yöilmaan ja tuikkivaan tähtitaivaaseen ei jaksanut kiinnittää huomiota, sillä Melanin henki oli hiuskarvan varassa.

Lopulta Mario pääsi bussipysäkille ja hän hengähti, mutta ei rentoutuneesti. Enempää hän ei voinut tehdä, ei kertakaikkiaan enempää. Jos bussi ei tulisi, hän ei mahtaisi mitään, mutta jos tulisi, kaikki olisi hyvin, elämä jatkuisi ja muuta kivaa.

Olisivatkohan “ne jotkut“ lähettäneet bussin jos olisivat tienneet, kuinka suuri merkitys sillä olisi näille kahdelle tytölle?

Mario nyökkäsi itselleen.

Ja silloin bussi tuli, meluavana kuten ennenkin, mutta muuten sitä ei voinut uskoa samaksi bussiksi, millä kaverukset olivat matkanneet tähän omituiseen kaupunkiin.

Bussi kyllä soitti musiikkia, mutta siinä ei ollut jazzista tietoaakaan. Se oli molliksi väännettyä sirkusmusiikkia, vääntyilyttä, kieroaa, pahaa. Yhdistelmä julmaa ja viatonta, yhdistelmä mukavia kesäpäiviä ja päiviä, jolloin joku kuoli.

Bussi oli vaihtanut lisäksi värinsä kirkkaanvihreästä läikikkään tummanpurppuraksi ja rekisterikilvessä oli hymyn sijasta suttuinen, mustalla spraysuihkeella tehty surkea, hapan suu, jonka pielet osoittivat alaspäin.

Autonlamppuihin tehdyt silmät vuosivat runsaasti kyneleitä ja yläluomet roikkuivat surullisina silmien puoleenväliin. Bussi oli myöskin näyttänyt vanhenneen aika lailla; etupuskuri valui epätasaisesti vasemmalta puolelta kohti katuja ja auton maali oli rapistunut suuriltaosin. Se myös päästeli kummallisia ääniä, kuten “Puf“.

“Noh, parempi kuin ei mitään“, Mario ajatteli, tosin hieman epäluuloisesti.

Bussi pysähtyi ja hän työnsi pyörätuolin autoon, etsi jonkin hyvän maksuvälineen –tällä kertaa rannekorun- ja maksoi.

Bussikuski oli uusi.

Hän oli klovnit; löysä, valkoinen haalari oli räikeine pilkkuineen hänen yllään varsin tunkkainen oloinen. Klovnilla oli päänsä sivuilla oranssit hiustupsut ja naama oli värjätty valkoiseksi. Naamiointi olikin tuolla pelillä varsin tyyppillinen; muuten valkoiset kasvot, yllälevästi punaa huulille ja musta rajausta niihin, punainen pottunenä, tötteröhattu ja ylipitkät kengät.

Mutta silmät olivat todella ahdistavat.

Klovnilla oli punaiset silmät ja paksusti mustaa rajausta. Niin paksusti, että mustan silmämeikin laita ylsi nenänvarren puoleenväliin. Niissä silmissä hehkui jotain, mitä Mario ei älynnyt.

“Ooi, pieni potilas, mihin ajetaan? Nukkesairaalaan?“ pelle kysyi. Hänellä oli lapsellisen kuuloinen, rutistunut ääni. Aivan kuin hän olisi painanut kurkkuaan vasten rintakehää ja puhunut vasta sitten.

Mario tuhahti narkästyneenä ja oli juuri kävelemässä paikalleen, kun Melani räpsäytti silmänsä auki.

“Melani?“ Mario huudahti, “kuuletko minua?“

Melani ei kerennyt vastata, sillä pian hän sulki silmänsä jälleen.

“Melani!” Mario huusi epätoivoisena, “Melani! Älä kuole!”

Ja tietenkin klovnin täytyi tulla häsläämisellään pilaamaan kaiken.

“Voi poloista, poloista, poloista!” pelle huusi ja tuli loikkimaan hätäntyneenä pyörätuolin ympärille, “anna minä autan!”

Ja ennen kuin Mario kerkesi väliin, klovnin avasi Melanin luomet sormillaan.

“Pöö!” hän huusi ja kikatti perään.

Mario vei kohteliaasti tämän kauemmaksi ja veti kasvoilleen mairean, vaivaantuneen tekohymyn.

“Voisitteko jo ystävällisesti pitää kiirettä? Ystävänä kuolee jos emme pääse sairaalaan...”

Kuski tuuppasi Marion tieltään ja tutkaili Melania.

“Höpönhöpö, höpsistä ja höpsä”, hän sanoi, “minä osaan olla tohtori. Ei mitään sairaalaa tarvita kun minä, Kalle-Pelle olen paikalla!” klovnin huudahti ja vasta nyt Mario huomasi tämän oikean käden puristuksessa tummanpunaisen nahkalaukun.

“Väistyksääpä!” hän huudahti ja otti laukustaan valtavan nuijan, “tämän pitäisi tepsä!”

Klovnin otti arvion mihin pitäisi lyödä –Melanin päähän- ja hän kohotti sen. Onneksi Mario ehti väliin.

“Jos nyt pääsisimme lähtemään?” hän kysyi kohteliaasti, mutta äärimmäisen kiusaantuneena.

“Kyllä, olet oikeassa nuori neiti, ei nuija olekaan tarpeeksi hyvä vaihtoehto”; hän tirskahti ja otti laukustaan irtonenän –samanlaisen kuin itselläänkin- ja pisti sen Melanin nenää koristamaan. Tai oikeastaan rumentamaan.

“Hee, nytpä olet hassu! Aivan kuin minä!” pelle nauroi ja onki laukustaan seuraavaa työkalua. Saha.

“Täytyyhän se jalka pois saada jos se noin pipiksi tekee olon”, hän sanoi ja pisti sahan Melanin jalan päälle, “Kalle-Pelle auttaa!”

“Lopeta!” Mario huusi tämän aloittaessa sahaamisen, “lopetat! Lopeta heti!”

Klovnin ei lopettanut, joten hän unohti kohteliaisuuden.

“Lopeta heti, senkin typerä, ällöttävä pellenrumilus!” Mario huusi raivoissaan, “hän ei tarvitse sinua vaan sairaalaa!”

Sitten hän ryhtyi repimään sahaa irti tämän kädestä, mutta kun se ei auttanut, hän tyytyi kovimpaan keinoon.

Mario otti nuijan pellen laukusta. Kuului jonkinlainen ääni, joka syntyi kun kumautti kahta kiveä toisiaan vasten hänen iskiessä aseellaan hullua klovnin päähän.

Bussikuski makasi ajoneuvon lattialla kiroillen ja pidellen takaraivoaan. Oli suoranainen ihme, että hän oli vielä tajuissaan, joten kivut olivat varmasti melko kovat.

Mario ei kuitenkaan siitä välittänyt, sillä hän juoksi lujaa, lujempaa kuin koskaan elämässään, asfaltilla pyörätuoli edessään.

10. Sisid Lisko

Klovnin ei vaivautunut seuraamaan heitä vaan hän jatkoi matkaansa.

Mario niiskutti. Maailma tuntui hyökkäävän heidän päälleen ja bussi ei käytännössä tullutkaan.

Mitä hän tekisi? Miten he pääsisivät takaisin kotiin?

Mario irrotti punaisen irtonenän Melanin nenänpäästä ja polkaisi sen myttyyn jalkansa alla. Typerä klovnin! Typerä matka! Typerä kaupunki! Typerä... Silinteripää?

Hän henkäisi. Melani oli kertonut siitä varsin vähän... Mikähän sekin oli? Mikä oli “Silinteripää”?

Mario katsoi nopeasti Melanin jalkaa ja hymähti. Klovnin ei saanut vahinkoa aikaan, mutta farkuissa oli jälki. Hän huokaisi ja jatkoi mietiskelyään, mutta pian tämä tunsu voimakkaalle, pyörryttävälle haisevan rievun puristuvan kasvojaan vasten.

Sitten vain mustaa, mutta Mario ei tiennyt kuinka kauan.

Mitä tapahtui? Mario ajatteli räpäytettyään silmänsä auki. Missä...?

Hän näki vain tummanvihreän, vaakaviistoon laudoitetun puuseinän. Rapistuneen sellaisen.

Mario vei kätensä vaistomaisesti viereensä koskettaakseen sitä, mutta huomasi sen olevan kauempana kuin hän kuvitteli, paljon kauempana.

Sitten hän ryhtyi tarkkailemaan ympäristöään; maassa oli valkeaa, paksua hiekkaa ja paikka oli hämärä. Mario yritti kammata itseään ylös –hän tunsi olonsa hirveän raskaaksi-, mutta miltei sokastui valkoisen valon iskeydyttyä tämän silmiin. Mario kiljaisi ja peitti kasvonsa.

Hän jäi pelästyksestä huohottamaan hiekkaan ja katseli valoja, jotka näkyivät mustaa kattoa vasten kuin suuret, valkeat keittolautaset.

“Hei “, joku kuiskasi yhtäkkiä kovalla äänellä. Mario käänsi päänsä oikealle, mutta se ei ollut oikea suunta. Ei ollut mikään niistä suunnista, mitä hän yritti katsoa, joten lopulta hän puuskahti ärtyneenä:

“Missä ihmeessä sinä olet?”

“Täällä, yleisöruuvistössä!”

Mario käänsi päänsä eräänlaisiin portaisiin –tai ainakin ne näyttivät portailta- ja veti suunsa hymyyn. Vihdoinkin jokin elävä, ajatteleva olento!

Olento oli ihminen. Nainen, joka piti yllään vihostävännustaa kaapua. Hänen hiuksensa olivat vaaleanpunaiset, silmät kuin violetit marmoripallot ja kaavun huppu oli vetäisty pään suojaksi. Hän käveli kohti Marioa.

“Olen Sisid Lisko“, tämä sanoi ja polvistui tytön eteen, “hauska tavata.“

“Minä taas olen Mario.“

Mario säikähti ja pelko kieri tämän ruumiin läpi.

“Missä Melani on? Tarkoitin siis kaveriani...“

Sisid vei etusormen huulilleen.

“Shh, hän nukkuu“, tämä kuiskasi hiljaa, “takahuoneessa.“

Mario nousi ylös ja katsoi ympärilleen. Paikka oli sirkus. Hän oli maannut sen esiintymisympyrän keskellä, valkealla hiekalla.

Mario katsoi hymyillen Sisidiä tämän ohjastaessa häntä sirkuksen pihalle. Yö oli jo vaihtunut aamuksi ja auringonvalo paljasti että vaunut olivat vanhoja ja rapistuneita, aivan kuin itse sirkuskin.

Mario ihmetteli sirkuksen vanhanaikaisuutta, mutta enemmän häntä vaivasi toinen kysymys.

Miten hän tänne joutui?

Asia koversi hänen aivojaan ja hänen huuliaan kihelmöi päästä kysymään siitä Sisidiltä. Hän kuitenkin malttoi odottaa sen verran että he olisivat päässeet Sisidin vaunuun.

Mutta kyseinen kärry oli aika ankea näky; ikkunat oli peitetty mädillä laudoilla ja ovi oli kahlittu ketjuilla. Moiset turvatoimet hämmensivät Marioa.

Sisid pysähtyi lukuisten ruosteisten lukkojen täplittämän oven eteen ja näytti miettivän hetken. Lopulta ketjut lurpsahtivat irti toisistaan ja jäivät roikkumaan oviaukkojen sivuille täysin merkityksettöminä.

Mario naurahti.

Sisid aukaisi tien vaunuunsa ja ensimmäiseksi punahiuksinen tyttö näki vain pimeää.

Mario henkäisi kun öljylampun valo paljasti vaunun moniväriset piirteet; ikkunat olivat rikki, mutta ulkoa naulatut laudat estivät näkivät näkemästä sirkuksen pihaan, korkealla, pienellä pöydällä oli mustavalkoisia, maalauksellisia valokuvia ja vaatekaapin korvasi suuri matkalaukku. Sen ruskea päällysnahka oli mureillut ja halkeillut osittain.

Kummallista kyllä, vaunussa ei ollut sänkyä. Ei edes mitään, millä olisi voinut nukkua ja Mario pyöräytti tahtomatta silmiään. Sisid taisi huomata sen.

“Ei kovin hienoa, mutta kelpaa minulle“ hän sanoi omituisesti irvistäen. Hänen vasen kulmahampaansa oli haljennut puoliksi ja toinen puuttui. Lommot välähtivät Mariolle puoli sekuntia sillä yhtäkkiä Sisid laski ylähuulensa alas kiireisenä, kuin pelästyneenä jotain.

“Olet varmaan hämmentynyt, haluaisitko kysyä jotain?“ hän kysyi ja Marion sydämeltä kuihtui ohdake.

“Miten minä tänne jouduin?“ Mario vastasi kysymyksellä, jota oli harjoitellut mielessään koko matkan sirkuksesta tähän vaunuun.

Sisid huokaisi raskaasti.

“On joitain asioita, mitä en sinulle sano“, hän mutisi, “joten...”

Mariosta tuntui, kuin joku olisi heitellyt häntä kivillä.

“Kidnappasitteko minut?” tyttö huusi lujempaa kuin oli tarkoittanut ja jatkoi, “siis minut ja Melanin?!” Äkkiä hän tajusi että oli kysynyt väärin, sillä Sisid, vaikka Mario oli saanut hänestä vahvan ja ylvään naisen vaikutelman, lyhyesti itkemään vaunun nurkkaan mumisten kyynelten tukahduttamalla äänellä jotain.

Mario hoki tyhjää ja perääntyi pari askelta.

“A-a-an-anteeksi... En tarkoittanut l-l-loukata...” hän sanoi hiljaisella äänellä.

Sisid murisi.

“Painu takaisin, mene pois, HÄIVY!” hän kiljui nurkassaan kuin ruokakuppiaan puolustava koira.

Mario meni. Juosten ja kyynelehtien.

11. Ystävät Yhdessä

Melani heräsi. Ei mihinkään ääneen, ei nälkään, ei hajuun tai kosketukseen. Hänestä vain tuntui että täytyi herätä nyt.

Ensimmäiseksi hänen mieleensä juolahti katsoa jalkaansa, mutta hän ei uskaltanut.

Sitten hän siirtyi ympäristöön; harmaat kaavut (oli joukossa värikkäitäkin kankaita) liehuivat vastakkaisella, tummanvihreällä puuseinällä ja teentuoksu näytti miltei leijuvaan ilmassa. Haju oli siirappinen, itämainen ja silloin Melani vasta huomasi kaipaavansa jotain makeaa. Hän myös huomasi että jalkaa ei särkenyt yhtään...

Ei särkenyt?

Melani heitti vanhan villaviltin yltään ja hän veti farkunlahkeen polveensa saakka. Hän hämmästyti syvästi.

Haava oli parantunut. Vuotavan, sakean haavan tilalla oli siisti, vaalea arpi, mutta Melani ei erottanut tikinjalkiä. Aivan kuin arpi olisi ollut aina siinä, kuin...

Äkkiä Melani piteli päätään kun siihen osui kova kipu ja muistikuva puujaloista. Hän kaatui pedilleen ja henkäisi syvään. Muistikuva puujaloista ja sinisistä, häijyistä vanhan miehen silmistä.

Lopulta Melani nousi ylös, mutta hän otti tukea rapistuneesta seinästä.

Mario itki katkerasti yleisöriivistön eturivistössä. Sirkus haisi tunkkaiselle vanhalle kankaalle, laholle puulle, märälle hiekalle ja takahuoneen teekannulle. Joka nyhkyksyllä hän otti annoksen tuota hajusekoitusta ja kyneleet murensivat maisemaa.

Sisimmältään Mario oli herkkä tyttö, joka murtui itkemään monista asioista, mutta täällä hänen kova ulkokuorensa vain pehmeni, aivan kuin suklaa olisi sulanut auringonpaisteessa.

Miksi Sisid suuttui? Mitä sanoin väärin?

Mario ei pettänyt itseään; hän ei vaivautunut ajattelemaan Sisidiä syypääksi kuten “olisihan hänen pitänyt ymmärtää pieni suuttumus“, vaan Mario syytteli omaa itseään ronskisti.

Minä olen tyhmä, tyhmä, ty...

“Mario?” kuului vieno ääni esiripun vierustoilta.

Mario ajatteli sekunnin murto-osan että se olisi ollut Sisid, mutta pian hän tunnisti kyynelsilmillään pienen hahmon.

“Melani!” Mario huusi ja kapusi pois yleisöriivistöstä, “voi että, tietäisitpä mitä on tapahtunut!”

Melani veti naamalleen liioitellun kysyvän ilmeen ja Mario naurahti.

“On ollut lohikäärmeitä, klovneja... Oikeaa sirkusta!” Mario vitsaili ja tunsi olonsa heti kymmenen kertaa paremmaksi.

Melani koetti kävellä lyhyen matkan, näin kokeiluksi, ilman tukea ja hänen ystävänsä suu loksahdi auki.

“Et onnu!” Mario huusi.

“En niin, jalka on parantunut“, Melani virnisti ja kaatui takamukselleen maahan.

“Ouuuu, sattuu!” hän ulvoi leikillään ja Mario nauroi taas.

Nauru loppui kun esirippu liikahti.

“Tervetuloa, tervetuloa!” kumisi ääni hetken sirkuksessa.

Esiripun edessä seisoj mies. Hänen olemuksensa hehkui oranssia esirippua vasten. Hiukset olivat mustat, tiukasti kiinni nutturalla niskassa ja hänen vaatteensa koostuivat löysistä, punaisista housuista, valkoisesta, kukkakuvioisesta liivitakista ja käyräkärkisistä, mustista kengistä. Kaikki oli tehty silkistä. Kasvot oli maalattu valkoiseksi ja hänen silmänsä näyttivät mustilta, viirumaisilta aukoilta vasten kalpeaa otsaa. Huulet oli maalattu nekin mustiksi, mutta terveempunaista väriä oli taputettu poskipäihin. Hän näytti todella... Itämaiselta. Kuin miespuoliselta geishalta.

Hänen kasvoilleen oli maalautunut leveä, hillitty hymy ja Melani tunsu itsensä vaivautuneeksi istuessaan takamuksellaan hiekalla. Hän ei kuitenkaan noussut ylös.

“Tervetuloa sirkukseemme, neidot”, mies toivotti ystävällisesti pehmeällä äänellään.

Mario tuhahti hiljaa. Neidot!

Mies käveli lähemmäksi ja kumarsi yläruumiillaan kaveruksille.

“Olen Yuma, tirehtöörin apulainen ja syvästi kiitollinen teille että saavuitte tänne”, hän sanoi hillitysti, mutta kuuluvasti ja miellyttävästi. Melani kumarsi takaisin ja niin kyllä Mariokin, mutta tämä hieman myöhässä.

Yuma taisi aavistaa ilmassa hieman hämmennystä ja epävarmuutta, mutta hän piti hymyn kasvoillaan.

Hän oli mestari salaamaan tunteensa.

“Haluaisitteko syödä? Juoda?” Yuma kysyi katsoen kumpaakin tyttöä.

He nyökkäsivät rajusti ja hieman hihitellen tyhmälle kysymykselle.

Ruokapöydässä kaverukset keskustelivat.

“Nälkä että näköä haittaa!” Melani huudahti ja iski hampaansa kuivahkoon leipään.

Mario nyökkäsi ja virnisti suu täynnä kananlihaa.

“Älytön paikka”, tämä kuiskasi nielaistuaan, “miten tällainen on... Mahdollista?”

Melani hiljensi miettimään ja hetkeksi takahuoneessa kuului vain hiljainen mutustelun ääni.

“Kerropa...” Mario kysyi mutta jätti sitten kysymyksen kesken.

“Kerropa mitä?”

“Ääh, unohda.”

Melani huokaisi ja tarttui saviastiaan joka oli täynnä vettä.

“Mario, kerropa mitä minun pitäisi kertoa, tai se jää vaivaamaan minua loppuiäksi”, hän mutisi.

Mario veti kasvoilleen kauhistuneen ilmeen.

“Nyt kyllä liioittelet!” hän henkäisi ja naurahti, “mutta en kerro... Vielä.”

Melani murisi piloillaan.

“Okei, mutta Mario...” hän kuiskasi vakavana ja katseli ruokapöydän laita.

“Mitä?”

“Antaisitko suolan?”

Kummatkin nauroivat.

12. Näytös Puoleltaoin

Yuma lupasi antaa liput seuraavan illan näytökseen mutta Mario hämmästeli esityksen kellonaikaa.

“Kello 23.00 illalla?”

Noh, olihan se aika myöhään, mutta niin oli kuulemma siinä sirkuksessa tapana.

Tappaakseen aikaa esitystä odotellessa kaverukset miettivät keinoa päästä kotiin, sillä vanhemmat olivat varmaan puolikuolleita huolesta. Kaupungin läpi ei ainakaan uskaltanut mennä.

Marioa puistatti ajattelakkaan kyseistä asiaa.

Kymmentä vaille yksitoista Mario ja Melani juoksivat nauraen paikoilleen, jotka sijaittivat kolmanneksi ylimmäisellä rivillä. Valot paistoivat likaiselle sirkuskehän hiekalle saaden sen hohtamaan kellertävänä ja silloin tällöin esiintyjien puheensorina kantautui tyttöjen korviin.

Sirkusteltoa oli sisältäpäin vihreä ja istuinten puu oli tummanvihreää. Vihreä jotenkin vain sopi sirkukseen, Melani ajatteli. Mario taas piti enemmän sellaisesta perinteisestä sirkuksesta, jossa oli keltaisia ja punaisia raitoja.

Kahta minuuttia vaille yksitoista valot himmenivät ja hiljaisuus laskeutui huumaavana teltan läpi. Oli kuitenkin erikoista että Mario ja Melani olivat ainoa yleisö esitykselle kauempana istuneen lohikäärmeen lisäksi.

Valkoisen lohikäärmeen, jossa oli sinisiä sävyjä.

Yhdeltätoista valo valui penkkirivien läpi sirkusareenalle ja tiivistyi valoympyräksi tirehtöörin ympärille. Tirehtööri oli Yuma, vaikka hän sanoi olevansa vain apulainen.

Mario päästi naurahduksen nähdessään että Yumalla ei ollut erityistä esiintymispukua. Vain sama, valkopunainen silkkiasu. Rumpu pärähti kun hän aloitti puhumisen.

“Hyvät naiset ja herrat!” Yuma huusi ja joutui rikkomaan hieman miellyttävää puhesävyään saadakseen sen kuulumaan paremmin, “toivottakaa tervetulleeksi pellet Kalle ja Narskis!”

Melani ja Mario olivat ainoat jotka taputtivat kun hiekalle loikki kaksi hassua klovnia.

Toinen niistä oli lihava. Hän piti yllään kirkkaanoranssia haalaria, jossa oli vaaleansinisiä täpliä ja kaulan alla valtava, keltainen rusetti. Klovni sai kaverukset nauramaan, mutta Marion enemmän.

Kummallakin klovneista oli valkoiset kasvot, tomaatin näköiset pottunenät ja punaisella ylijaratut huulet. Silmät olivat punaisissa, maalatuissa kaarissa ja hiukset levittäytyivät punertavanina päänpieliä pitkin. Toisella niistä oli pitkä, tötterömainen hattu ja hän oli laihempi. Hän piti yllään täplikästä, valkoista haalaria ja hän kiusasi kaverinsa ylipainosta jatkuvasti.

“Hei Narskis! Haluatko kermakakun?” laihempi klovni Kalle huudahti että kaikki olisivat kuulleet, “otapa tästä!”

Ja ennen kuin lihavempi pelle Narskis ehti väistää, Kalle heitti kermavaahdolla kuorrutetun kakkupohjan päin tämän maalattua naamaa. Mario ja Melani nauroivat.

“Mm.” Narskis mumisi nuolaistessaan huuliaan, “kaipaa lisää sokeria.”

Narskis otti yhdestä valtavista taskuistaan puolen kilon sokeripussin ja kaatoi sen sisällön Kallen niskaan.

Melani hekotti.

“Tuosta sokerista tuli ihan VALTAVA jano”, Kalle sanoi ja tonki taskustaan kastelukannun ja lähti sillä sohien jahtaamaan Narskisia. He katosivat lopulta esiripun taakse ja Mario ja Melani taputtivat aplodeja. Yuma tuli pian takaisin areenalle ja aloitti puhumisen.

“Seuraavaksi vuorossa ovat...”

Hän lopetti.

Melani nauroi taitavalle “ajan pysähtymiselle” sillä hän luuli sen olevan osan ohjelmaa. Yuma oli täysin pysähtynyt asentoonsa ja suukin oli jäänyt auki.

Mutta minuutin kuluttua kaverukset alkoivat kyllästyä ja he huutelivat alas areenalle jatkamista pyytäen. Mitään ei tapahtunut.

“Mario... Katso...” Melani kuiskasi yllättäen. Hän oli todella pelästyneen kuuloinen –ja näköinen.

“Häh?”

Melani osoitti sirkuksen katon valoja. Ne himmenivät, muuttuivat tummemmiksi ja lopulta sammuiivat. Kylmä pimeys valui silmänräpäyksessä kaverusten ympärille ja Mario huusi.

“Mitä ihmettä?”

Valot välkkyivät kuin joku olisi napsautellut sähkökytkintä. Lopulta ne kuitenkin palautuivat ennalleen ja Melani ja Mario kiinnittivät katseensa sirkusareenalle. Mutta he olivat liian kauhistuneita edes huutaakseen...

Yuma oli palautunut ennalleen.

Noh, ennalleen oli väärä sana, sillä siistiin, valkean silkki vaatetuksen sijalla oli musta, harsomainen paita ja samanväriset liivit, repeilleet, harmaat housut ja geishameikki oli valunut kasvoja pitkin alas. Mustia hiussortuvia loikki tiukasta nutturasta kuin taimenia koskesta ja hänen suunsa oli vääntynyt kummallisesti.

Yuman ääni oli karhea ja tumma.

“Täällä on hauskaa? Kyllä vain, kyllä vain, kun seuraavaksi esiintyy Trio Haukatti!”

Melani oli ihmeissään. Mario oli ällistynyt.

Esiripun läpi kulki haamumainen mies, joka asetteli eräänlaisia korokkeita puoliympyrään sirkuksen hiekalle. Mies poistui ja rummunpäristyksen jälkeen lavalle kulki ensimmäiseksi aivan kummallinen otus. Otus näytti kutakuinkin ihmiseltä, mutta sen iho oli kauttaaltaan tumma. Se kulki hirvittävästi ontuen, otti tukea kävelysauvasta ja piteli toisessa kädessään jonkinlaista, puista lootaa. Lootan toisesta sivusta tunki pyörítettävä varsi.

Toinen otus saapui pian tuon ilmestyksen jälkeen; se näytti leluapinalta joka piteli symbaaleja käsissään. Mario hymyili irvokkaasti miettiessään että oli joskus nähnyt samankaltaisen esineen yhden lelukaupan ikkunassa.

Mutta apina kulki mekaanisesti ja naksui joka askeleella, taputti symbaaleja toisiinsa vasten kuin kuparilautasia ja mulkoili ympäri sirkusta karmivan isoilla silmillään. Se oli noin ihmisen kokoinen.

Trion viimeinen jäsen tunki esiripun läpi hieman myöhemmin, kuin julistaakseen sitä, miten hirvittävä se oli.

Se oli valtava, karhua muistuttava olio, jonka päässä oli neliömäinen häkki. Itse pää välkkyi pienenä ja merkityksettömänä kaltereiden sisällä ja Melani inhosi koko hirviön ristiriitaisuutta.

Pää oli nukenpää. Kultaiset kutrit laskeutuivat niskaa pitkin peittäen sen, punaiset pusuhuulet tunkivat ulos naamasta ja siniset, pitkäripsiset silmät välhtelivät sirkuksen kalmeissa valoissa. Se piteli karvaisissa käpälistään paksuja puunoksia.

Kun kaikki, musta, ilmeetön, ontuva ihminen, ylisuuri, elävä leluapina ja häkki-nukenpäinen karhu, asettuivat paikoilleen korokkeille, alkoi “Haukatin” soitto. Tuon painajastrion karmiva soitto.

Symbaalit hakkasivat epäviereisessä rytmissä, karhu kolisteli puunoksilla päänsä häkkiä ja ontuva “ihminen” pyöritti lootansa vipua saaden aikaan vääntyilyttä sirkusmusiikkia. Melani peitti korvansa, sillä musiikki oli hirveää.

Mario taas kuunteli naama irveessä karmeiden soittimien kammottavaa melua.

Hetken päästä oli jälleen klovnien vuoro. Kalle ja Narskis saapuivat tylsästi kävellen areenalle, hekin muuttuneina.

Narskis oli entistä lihavampi, hänellä oli yllään mustaraitainen, valkoinen haalari kuin vangilla ja hänen päälakensa peitti musta silinteri. Tällä kertaa Narskis piti valtavia aurinkolaseja ja näytti hyvin, hyvin ahdistavalta.

Melania pelotti.

Kalle-pelle oli muuttunut kuitenkin vain vähän, mutta hänen asunsa oli todella likainen. Ja hän käytti valtavaa, todella leveää, mustaa silmärajausta joka levisi nenänvarren loppuun, ohimoille ja otsan puoleenväliin.

Hänen silmänsä olivat punaiset. Punaiset?

Mario säikähti musertavasti muistaessaan erään lauseen toissayöstä.

...kun minä, Kalle-Pelle olen paikalla...

Kalle-pelle! Kalle, se klovní, hullu pelle bussissa! Se oli hän!

Mario kuiskasi Melanille äkkiä jotain ja hän lähti hiippailemaan kohti takahuoneen sisäänkäynnin peittävää harsomaista esirippua. Hän kömpi mahdollisimman huomaamattomana penkkirivien läpi kuin kissa, viittoillen Melania seuraamaan.

“Eipäs pidetä kiirettä, kun täällä sirkuksessa on niin hauskaakin!” tuttu ääni huusi yhtäkkiä.

Marion läpi kulki hukuttava inhon, pelon, paniikin ja vihan aalto ja hän katsoi olkansa yli hiekalle. Kallelle, tuo vastenmielinen otus, seisojareenalla kuin tuomionmerkki ja virnisti terävillä hampaillaan katsoen suoraan Marion silmiin. Tyttö pelästyi tuijottaessaan klovnin kasvoja. Niin rujo yhdistelmä vuoroin ilkeitä, vuoroin hassuja piirteitä.

Melani-parka ei älynnyt mistään mitään, joten avuttoman tietämättömänä hän ihmetteli painajaismaisen pellen ja ystävänsä välisiä vihamielisiä katseita.

Mario nousi seisomaan kahden penkkirivin väliin ja murahti kummallisesti.

“Et sinä meitä kiinni saa“, hän tuhisi, otti Melanin kädestä kiinni ja juoksi esiripun läpi.

Maisemat välkkyivät kaverusten ympärillä heidän juostessaan sirkuksen poikki. Lopulta Mario huokaisi syvään raikasta yöilmaa ja hän heitti hätäntyneen katseen tähtitaivaalle.

Melani huohotti hämmennyksestä ja paniikista.

“Kuka... Hän... Oli...?”

“Eräs.“

Melani puhalsi ilmaa nenästään.

“Mennään piiloon, jonnekin.“ Mario sanoi, rapsutti takaraivoaan ja katsoi nopeasti sirkusteltan sisäänkäyntiä.

“Minne?”

“Vaunuun, Sisid Liskon vaunuun.“

Melani oli ihmeissään –jälleen– mutta lähti kuuliaisesti seuraamaan ystävänsä.

Taas tuo vaunu, vanha, lukoilla ja ikkunalaudoilla lukittu vaunu, joka kohosi yötaivasta vasten kuin suuri, mekaaninen eläin. Mario tunsu kylmien väreiden kulkevan selkäänsä pitkin.

“Sisälle? Tuonne?” Melani kysyi epäluuloisena, mutta hänen kaverinsa ei vastannut.

Mario koputti hitaasti sen tummaa ovea ja odotti vastausta hiljaa. Hän harjoitteli mielessään kaikkia, aivan kaikkia kysymyksiä joihin hän halusi ehdottomasti vastauksen. Kysymyksiä oli liikaa, vastauksia liian vähän.

Nyt hän tulisi takaisin, vaatimaan tyydytystä tiedonjanolleen kuin janoinen vettä.

Ei, hän ei pyytäisi sitä, hän käskisi sitä! Aivan varmasti hänellä oli siihen oikeus, kaiken tämän jälkeen!

Nyt koko matka...

Ovelta kuului jonkun –tai jonkin– rapinaa. Pian naisen kaavun peittämä hahmo piirtyi kynttilänvaloa vasten vaunun ovelle. Sisid Lisko.

“Päästä meidät sisään“, Mario pyysi kylmästi, elleipä jopa käskävästi.

Sisid ei empinyt hetkeäkään, hän veti oven ammolleen ja kaverukset kävelivät jalkojaan kopistellen sisään. Melani katsoi vaunun nopeasti läpi, mutta hän jätti kyselyn Mariolle.

Sisid Lisko istahti nurkkaan –siihen samaan missä hän oli sätinyt Marioa- ja tytöt istuivat lattialle kuin matkien.

Hiljaisuus oli täydellinen lukuunottamatta nurkissa ulisevaa tuulta.

“Nyt kerrot“, Mario aloitti huokaisten keskustelun, “mikä kaupunki tämä on, miksi olemme täällä, mitä sirkukselle tapahtui...“

Sisid mietti hetken, söi hermostuksissaan kaapunsa hihaa ja lopulta vastasi.

“Emme ole... Sitä miltä näytämme. Tämä kaupunkikaan ei ole. Ei sirkus, ei... Ei mikään.“

Hän piti tauon.

“Olemme... Olemme... Tämä kaupunki...“

Mario hermostui, mutta hillitsi itsensä muistaessaan mitä viime kerralla oli tapahtunut.

“Kerro nyt, ei se satuta. Ei se nyt NIIN pahaa ole.“

Sisid Lisko, violetit silmät pyörähtäen kuopissaan, vaaleanpunaiset hiukset kynttilän valossa välkähtäen, syvästi huokaisten kertoi totuuden. Silmäluomet kiinni.

“Olemme aaveita.“

Tuo totuus kumahti jäätävänä Melanin ja Marion korviin.

14. Lisää Vastauksia

“Aaveita?” kysyi nyt Melani.

“Kyllä, aaveita. Koko kaupunki on täynnä aaveita. Täällä me voimme elää rauhassa, täällä voimme jatkaa elämäämme. Kaikkea sitä... Kaikkea sitä mitä rakastimme.” Sisid nyyhkäisi.

Mario kupristui vaunun sisäseinää vasten ja hän katseli nilkkojaan. Sisid jatkoi tarinaansa.

“Elimme rauhassa, kunnes kahdeksantoista vuotta sitten kaupunkiin ilmestyi pahuutta. Se korvensi kauniit rakennuksemme, loi hirveitä olentoja vaanimaan pimeyteen ja langetti kirouksen sirkuksemme ylle.”

Hän katsoi hetken kynttilän liekkiä ja veti surkean ilmeen kasvoilleen.

“Joka yö, kello puoli kaksitoista, kaikki muuttuu sirkuksessa painajaiseksi. Olin ainoa joka säästy kiroukselta joten tiedän kaiken. Muut eivät...” hän päästi itkuisen niiskahduksen, “...Muista mitään ollessaan taas normaaleja...”

Sisid Lisko pillahdi hirmuiseen itkuun ja katseli valokuvia. Vasta nyt Melani ja Mario huomasivat niiden esittävän Sisidiä itseään. Hän näytti miltei samanlaiselta kuin tässä ja nyt, mutta hänellä oli yllään ryhdikäs, punamusta puku ja silinteri. Hänen silmänsä olivat kirkkaansiniset ja hiukset kiharat ja tummanruskeat. Tuon kuvan Sisid näytti onnelliselta hymyillessään sirkusteltan takahuoneessa, mutta tämän hetken Sisid istui itkua tihrustamassa tunkkaisen, vanhan sirkusvaunun nurkassa hiukset vaaleanpunaisina, suorina, silmät violetteina ja yllään mustanvihreä kaapu.

Melaniakin itketti. Koko tarina kuulosti hänen korvissaan hirveän masentavalta. Mutta Mario vaati saada tietää lisää.

“Mitä sinulle tapahtui? Miksi olet nyt erilaisen näköinen? Miksi olet niin surullinen?”

Sisid nielaisi ja pyyhkäisi kyyneleet nopeasti kaapuunsa.

“E-en kuitenkaan t-täysin kyennyt p-pakenemaan kirousta. Se... Se...”

Hän sulki silmänsä ja kyyneleet tulvahtivat taas hänen poskilleen.

“Se m-muutti minut olioksi”, hän lopulta takelteli ja veti kaavun toisen hihan olkaansa saakka.

Kaverukset hämmästyivät. Terveen, vaalean ihmisiin tilalla oli punaisia, kiiltäviä suomuja.

“E-en ole kuitenkaan l-lisko”, hän kuiskasi ja laski kaavun hupun alas päättään peittämästä, “vain o-osaksi...”

Melani pelästyi pahanpäiväisesti. Sisidin päästä tunki kaksi vuohensarvea, jotka kaartuivat taaksepäin.

“Olen hirviö, enkö olekin?” hän huokaisi. Hän ei jaksanut enää itkeä.

Mutta nyt oli Melanin vuoro herkkänä ihmisenä pillahdi itkuun

“Ennen olin sirkuksen tärehtööri, mutta nyt olen vain kummajainen. En viitsi edes esiintyä.”

Mario huokaisi.

“Kerro miksi meidät vietiin tänne”, hän mumisi ja tutki valokuvia.

“Minä pelastin teidät. Ilman minua olisitte kuolleet”, Sisid vastasi vakavana, “olisitte joutuneet Jabozeen saaliiksi.”

Kaverukset havahtuivat uneliaasta horroksesta, jonka ilmapiiri loi.

“Jabozee?” he kysyivät miltei yhteen ääneen.

“Yksi pimeyden olennoista. Se muistuttaa ihmistä mutta Jabozeella on jalkojen paikalla puupölkkyt. Se käyttää silin...”

“Silinteriä?” Melani kysyi henkäisten, “Silinteripää... Se oli seurannut meitä kokoajan...”

Sisid näytti hieman kummastuvan.

“Silinteripää?”

“Lempinimi.”

Kaikki virnistivät.

“Miksi toinen sirkuksen klovneista on bussikuski?” Mario kysyi yhtäkkiä.

“Luulen, että hän oli ennen ammatiltaan kuljettaja. Ennenkuin hän ryhtyi pelleksi.”

Kaikki olivat hetken hiljaa, mutta pian Melani rikkoi hiljaisuuden.

“Kuka vei minut sairaalaan Silinteripään... Siis Jabozeen hyökkäyksen jälkeen?” hän kysyi katsoen toista jalkaansa.

“Minä”, Sisid sanoi ja hymyili.

Kaverukset hymyilivät takaisin.

“Ovatko kaikki haamut täällä ihmisiä?” Mario kysyi.

“Ei, ei, ei todellakaan. Täällä eläimet ja ihmiset elävät sopusoinnussa. Wanha Musti, Riko, Tobby, Bööt...”

Melani nyyhkäisi.

“Ja Pudding?”

Sisid nyökkäsi ja Melani purskahti hetkeksi itkemään.

“Pudding on ollut meille todella rakas naapuri”, Sisid kuiskasi ja veti surumielisen hymyn kasvoilleen.

“Todella rakas naapuri.”

15. Tehtävä

“Voisitteko auttaa meitä kaikkia?” Sisid kysyi lopulta, ääni väristen. Mario oli nukahtanut vaunun seinää vasten ja Melani nuokkui unen rajamailla. Oli kulunut puoli tuntia siitä, kun kukaan oli sanonut mitään. Melani havahtui.

“Auttaa? Miten?” hän vastasi kysymyksellään.

“Tehtävä on vaativa. Teidän täytyisi...”

“Odota, herätän Marion.”

Melani tönäisi Marion olkapäätä jolloin tämä räpäytti silmänsä auki ja haukotti syvään.

“Mitä... Missä...?”

“Herätys.”

Mario kohensi ryhtiään ja katsoi vaunun nopeasti läpi. Hän oli ilmeisesti unohtanut että tämä oli nukkunut aavekaupungin sirkuksen esiintymisvaunussa...

“Mario ja Melani, kuunnelkaa tarkkaan jos haluatte auttaa meitä kaikkia. Koko kaupunki on teidän päätöksestänne kiinni”, Sisid sanoi haudanvakavana.

Kaverukset nyökkäsivät hieman epäröiden.

“Menkää takaisin. Takaisin Sokerikujalle, takaisin sinne mistä tulitte”, Sisid kertoi.

“Menkää hautausmaalle ja viekää kukka jokaiselle haudalle.”

Sisid lopetti ja Mario ja Melani päättelivät tehtävän olevan siinä.

“Vain tuo? Oletteko kärsineet kahdeksantoista vuotta siksi, ettei kukaan ole vienyt kukkia haudoille?”

Mario kysyi, “olisittehan tekin voineet tehdä sen?”

Sisid pudisti päätään.

“Tehtävä ei kuitenkaan ole helppo. Metsässä asuu paljon pahoja olentoja ja hautoja voi olla hankala löytää.”

“Miksi ette ole itse tehneet sitä?” Melani kysyi.

“Ainoastaan elävä olento voi tehdä sen. Ja olennon täytyy tuntea edes hieman myötätuntoa kaupungin asukkaita kohtaan”, Sisid sanoi ja jatkoi, “emme me pääse kaupungin ulkopuolelle.”

Kaverukset nyökkäsivät ymmärtäväisesti. Sisidin mielessä heräsi toivonkipinä.

“Haluatteko auttaa meitä?” hän kysyi ratkaisevasti.

“Kyllä”, Melani vastasi välittömästi, “minä haluan ainakin auttaa.”

Mario ei ollut kuitenkaan varma.

“En tiedä”, hän sanoi.

Toivo sammui.

“Se täytyy tehdä yöllä. Kello kahdentoista ja kolmen välillä”, Sisid mutisi, mutta kuuluvasti, “Mario, voit sanoa, jos et halua auttaa. Sano suoraan.”

Siitä syntyi syvä, kumea hiljaisuus. Hiljaisuutta ei rikkonut edes ikkunautojen välistä tunkeneen tuulen ulina.

“En”, sana tuli lopulta julmasti ja hyytävästi Marion suusta, “en pysty auttamaan.”

Melani tunsi olevansa yksin.

16. Hyvästit

Sisid antoi Melanille päivällä keräämänsä ruusut. Kimppu oli suuri.

“Teidän täytyy lähteä“, hän sanoi ja halasi heitä kumpaakin.

Mario oli sulkenut suunsa sen jälkeen kokonaan kun hän oli vastannut kieltävästi tehtävään.

Hänellä ei ollut enää kysyttävää.

“Millä me pääsemme kaupungin laidalle?“ Melani mietti ääneen. Sisid vastasi välittömästi.

“Menkää linnulla, se on sirkuksen takana.“

“Lintu?“

Sisid ei vastannut yhden sanan kysymykseen.

“Miten tiesit kerätä nämä kukat?“ Melani kuitenkin kysyi vielä lopuksi. Sisid nauroi.

“Joka päivä olen kerännyt kukkia, siitä asti kun tiesin niiden pelastavan meidät.“

Melani oli juuri astumassa vaunusta ulos, kun hän muisti viimeisen asian.

“Miksi Sokerikuja suljettiin?“

Sisid ei tiennyt vastausta. Tai ainakaan tarkkaan.

“Me ehkä pelottelimme ihmiset pysymään poissa kaupungistamme.“

Hän hihitti.

“Hyvästi, Sisid! Hyvästi!“ Melani huusi iloisesti vilkuttaen kävellessään pois vaunusta. Yö tuntui siniseltä ja raikkaalta.

“Hyvästi! Hyvästi Mario ja Melani! Toivon teille kaikkea hyvää!“ Sisid vastasi huutaen ja hymyili,

“toivon että onnistutte!“

Mario ei vastannut, hän vain käveli ystävänsä vierellä tympeä ilme kasvoillaan.

Onnistumme? Miksei hän tarkoittanut yksin Melania?

“Hei hei! Toivon että näemme vielä!“ Melani huudahti vielä kerran ja kääntyi ympäri.

Lopulta kaverukset katosivat pimeyteen.

Mario ja Melani kävelivät sirkusteltan taakse. Mario napsautti taskulampun päälle ja virnisti muistaessaan tavaratalon. Siitä oli niin kauan, niin hirveän kauan...

“Lintu?“ Melani huusi katsellen ympärilleen, “missä olet?“

Kumpaakin nauratti vakavasta tilanteesta huolimatta. Lintu? Lintu nimeltä Lintu?

Nauru sammui kun sirkuksen läheisestä metsästä kuului tsirpytystä ja siipien kahinaa.

“Lintu? Tseh, tseh, Lintu, tule tänne!“ Mario huusi ja vislasi äänen suuntaan.

Tsirpytys muuttui ystävälliseksi, iloiseksi huomattessaan että sillä oli seuraa. Kaverukset eivät vielä nähneet miltä lintu näytti, mutta se kuulosti isolta. Todella isolta, sillä maa vavahteli hieman ja sen laulu kiiri yöilman halki kuin ohjus.

Mario sohi taskulampun valolla metsän suuntaan mutta hän ei nähnyt mitään.

“Lintu! Heti tänne!“ Melani huusi pelleillen ja tytöt nauroivat hetken.

Mutta Lintu kyllä totteli, se oli vain lentänyt ilmaan ja laskeutui nyt Marion ja Melanin viereen.

17. Paluumatka Linnulla

Lintu oli todellakin iso. Se oli undulaatti, joka näytti samalta kuin Pudding. Mutta Melanin edesmennyt lemmikkilintu se ei kuitenkaan ollut, sillä se oli väriltään vaaleanvihreä. Korkeutta Linnulla piisasi noin kolme metriä ja se oli kova tsirpyttämään. Kovempi kuin Pudding.

“Lintu! Vie meidät kaupungin rajalle!“ Mario huusi ja osoitti itseään ja kaveriaan.

Lintu näytti ymmärtävän, jopa nyökkäävän, sillä se kumarsi päänsä maanrajaan saakka kuin portaiksi, joista mennä selän päälle istumaan.

Mario ja Melani kävelivät undulaatin kyytiin ja se nousi lentoon.

Koko kaupunki kiiri kaverusten alla ja lintu huumasi heidät kauniilla laulullaan. Se oli niin kaunista, että Melanin silmäkulmaan ilmestyi kyynel. Laulu toi niin paljon muistoja mieleen...

Puddingin, silloin niin pienen ja ihanan linnun, hetken jolloin se sanoi ensimmäisen sanansa.

“Terve, terve, terve, terve, terve, terve“ kuului olohuoneessa hausalla papukaijan äänellä. Melani antoi sille pienen palan keksiä joka kerrasta kun se sanoi “terve“, joten siitä tuli todella lihava.

Hän tirskahti.

Mutta sekin päivä oli ollut mukava kun Pudding kuoli. Siihen saakka kun undulaatti löydettiin television takaa selällään, mustat, pienet silmät kiinni. Sitten päivä oli surullinen.

Koko viikko oli surullinen.

Melani oli vaiti.

Lintu lensi nopeasti, joten matka kesti vain noin viisitoista minuuttia. Pian undulaatti laskeutui asuinalueen laitamille, sinne missä Mario ja Melani olivat ottaneet ensimmäiset askeleensa siinä kaupungissa.

Oli outoa olla taas siellä. Se oli niin outoa.

Mario laski, montako yötä oli siitä kun he tulivat aavekaupunkiin. Yksi, yksi vain. Huomenna kaksi, jos he vielä olisivat siellä.

Kaverukset valuivat pois undulaatin vaaleanvihreästä selästä ja Mario kiitti sitä.

“Tsiirb“, Lintu vastasi ja Melani hymyili.

“Menehän kotiin“, Mario naurahti ja jatkoi, “voit lähteä.“

Lintu päästi rutisevan kiljahduksen, nousi siivilleen ja katosi kuin varjo yöhön.

Melani oli jäänyt katsomaan Linnun perään. Tai ainakin se näytti siltä, sillä hän seisoivat vaiti metsätiellä ja katseli tähtiselle taivaalle. Hän puristi ruusukimppua rintakehäänsä vasten.

Mario älysi olla hiljaa. Hän tiesi että Melani mietiskeli jotain surullista, jotain haavoittavaa. Melanin ilme oli nimittäin tuskallinen ja ahdistunut.

“Pudding! Minä rakastan sinua!“ hän huusi, “minä vapautan sinut! Saat elää rauhassa!“

Melani erotti yhden ruusun kukkarykelmästä ja kohotti sen vasten taivaita.

“Melani...“ Mario kuiskasi, “et sinä voi. Meidän täytyy lähteä.“

Melani huiskaisi vihaisena kaverinsa pois läheltään, hämmentyneenä siitä miten Mario kykeni edes ajattelemaan mitään niin itsekästä.

“Sinä voit kyllä lähteä, minä en! Minä lähdän vasta kun olen vapauttanut tämän kaupungin!“ hän huudahti ja asteli määrätietoisesti metsän pimeyttä kohti. Mutta yhtäkkiä hän kääntyi.

“Anna taskulamppu“, hän sanoi ja ojensi toisen kouransa kohti Marioa.

Mario ei antanut.

“HYVÄ ON! PIDÄ SITTEN ITSELLÄSI, PELKURI!“ Melani huusi ja juoksi metsätietä pitkin niin kauan että betoniseinä pysäytti hänet.

Hän etsi sokeana vasemmalla kämmenellään tunnelin aukkoa ja katosi lopulta siihen.

Mario seisoivat vain vihaisena paikoillaan.

18. Olento Pimeydessä

Ensimmäinen ruusu meni Wanhalle Mustille, sillä Melani tiesi missä hauta oli. Toinen meni Senór Miburghille.

Melani toivotti hyvää jokaiselle, jolle hän laski ruusun.

Onneksi kuu paistaa loimotti valkeana kuin hopeakorru, sillä muuten hän olisi eksynyt varmasti ja hätäntynyt.

Mutta tehtävää enemmän Melanin ajatukset viipyivät Puddingissa. Nyt undulaatti tuntui tärkeämmältä kuin koskaan. Se oli vain uskomaton, selittämätön tunne. Rakkautta jotain sellaista kohtaan, jotain sellaista joka oli jo kadonnut.

Melani tunsu tuskaa, sillä hän ei saanut osallistua lemmikkilintunsa hautajaisiin. Vanhemmat olivat vain tunkeneet pienen, untuvaisen ruumiin johonkin hikiseen laatikkoon ja huristaneet autolla tiehensä hautaamaan sen.

Melani oli itkenyt pitkin päivää joten hän ei pystynyt enää vuodattamaan kyyneleitä.

Kolmas ruusu Steven Darkille ja hyvät toivotukset.

Missäköhän Mario oli? Varmaan lähtenyt kotiin. Olihan siinä kyllä selittämistä että tuli kotiin kahden yön jälkeen.

“Mutta olimme pelastamassa aavekaupunkia koska siellä oli kirottu sirkus ja pahoja olentoja...”

Melani tirskahti välittömästi ajatuksilleen.

Yhtäkkiä jossain rapsahti. Ei sellainen rapsahdus että jokin painava lintu olisi istahtanut hauralle oksalle, vaan sellainen että jokin iso otus olisi raivannut tietä kuivien puitten lomasta. Sellainen, kuin jokin olisi ratkonut puita polveansa vasten. Melani ajatteli heti sen olevan Mario, mutta hän hieman epäili sitäkin ajatusta...

“Mario? Tulitko sinä takaisin?” hän kuiskasi hiljaa.

Raps.

“Mario, älä pelleile.”

Raps, raps, raps.

“Mario?”

Se ei ollut enää rapinaa, se oli rytinää ja ryskettä, jyskettä joka tuli kun jokin kaatoi puita. Melani kuuli ehkä hieman murinaakin, mutta hän hoki itselleen sen olevan vain kuivan sammaleen raksahdusta.

“Mario, jos se olet sinä, vastaat nyt heti.”

Taas vain “raps”. Ja ilkeä ääni joka tuli jonkin elävän olennon suusta.

“En ole Mario, olen Dourra.”

Melanin täytyi epäily. Ääni kuulosti hyytävältä, se kuulosti syvältä ja uhkaavalta, mutta eihän Dourralla, kuten tämä itseään nimitti, välttämättä ollut pahoja aikeita.

Vai oliko?

“Mitä teet täällä keskellä yötä?” Dourra kysyi murisevasti metsän kätköistä. Melani ei nähnyt sitä puiden ja varjojen takaa.

“Hmm... Metsästä varpusia.”

Melania kadutti. Selitys ontui enemmän kuin yksi Trio Haukatin soittajista.

“Varpuset nukkuvat öisin.” Dourra vastasi kuivasti.

“Eivät välttämättä...”

“Täällä metsässä on paljon saalistajia. Kannattaa varoa, sillä ne eivät ehkä jahtaakaan vain varpusia.” Dourra keskeytti.

Melani nyökkäsi automaattisesti, vaikka kukaan ei nähnytkään häntä.

“Niin, saalistajia...” olento pimeydessä mumisi, “...Kuten MINÄ!”

Melanin kesti jonkin aikaa älytää mitä Dourra oli sanonut. Se pysähtynyt aika riitti pedolle, joka kiersi suomalaiset, kylmät kypälänsä Melanin kaulan ympärille.

Mario käveli raivosta puhkuen pitkin metsätietä ja potki männystä ja kuusista pudonneita käpyjä edellään.

Pelkuri?

Hän ei epäillyt asiaa hetkeäkään; hän EI ollut pelkuri. Melani oli vain tyhmä, itseks, ääliö, joka luuli saavuttavansa jotain viemällä kukkia haudoille kuin pyhimys.

Ja Pudding? Pudding oli kuollut, mutta eihän hän sitä älynnyt. Undulaatti oli ollut vain aave.

Ja minä sentään pelastin Melanin! Ja mitä saan kiitokseksi? Tiedon että olen pelkuri!

Kiitos vain, Melani, kiitos paljon!

Kiitos todella pal...

“Apua!! Apua!! Mario!!” metsä kajahti yhtäkkiä. Mario säikähti ja hän tunsi sydämensä tykyttävän kuin painokone.

Hän kuitenkin toipui säikähdyksestään silmänräpäyksessä ja katsoi levottomana ympärilleen.

“Melani?! Missä olet?!” Mario huudahti ja tunsi pulssinsa nousevan uudelleen. Korkeammalle.

“MELANI?!?” hän kiljui.

Mitään ei enää kuulunut.

Hiljaisuus tunki hirviömäisenä joka suunnasta pimeää metsää.

19. Dourra

Mario juoksi betoniseinälle koko ajan Melanin nimeä huutaen. Hän kapusi muovitunnelin läpi ja kömpi metsään raskaasti hengittäen ja sydän rasituksesta ja paniikista pomppien.

“Kömpi” taisi olla osuvampi ilmaisu kuin juosta, sillä metsän korkea kasvusto hidasti menoa huomattavasti.

“Melani!? Missä oikein olet?!” Huuda, anna merkki!!” Mario kiljui keuhkojensa pohjasta.

“T-t-täällä... M-M-Mario...”

Mario käännähti ympäri niin rajusti että hänen selkärankansa miltei muljahti nurin.

“En näe sinua!” hän huudahti. Hän tiesi ettei enää tarvinnut kiljua.

“T-tämän ku-ku-kuusen juurella...”

Mario etsi taskulamppunsa valolla ystäväänsä. Epätoivo heittelehti vuoroin suurina hyökyaaltona, kun taas välillä se oli vain pientä väreilyä. Melani. Miksi hän kuulosti niin heikolta...?

“M-MARIO!” Melani kiljaisi ääni täristen, “TÄÄLLÄ N-NÄIN!”

Mario kääntyi vihdoinkin oikeaan suuntaan. Melani oli kuusen juurella makaamassa, kuivien, vihreiden sammaleiden keskellä. Hän näytti kalpealta ja hirvittävän pelästyneeltä, mutta kaikin puolin haavoittumattomalta ja terveeltä.

Terveeltä?

Mario kumartui Melanin suuntaan ja katsoi tämän silmiin. Ruusukimppu, mitä hän oli niin kovasti käsissään puristanut, oli poissa. Näytti kuin jokin olisi repinyt sen irti häneltä, näytti kuin jokin olisi repinyt hänen sydämensä irti samalla.

Ruusut. Ilman niitä kaupunki tuhoutuisi.

Mutta täytyikö tehtävää tehdä tänä yönä?

“Melani? Miten voit?” Mario kysyi kuiskaten.

“On o-omituinen olo... Ei ole kipua e-eikä mitään, mutta on vain niin hirveän ku-kumallinen o-olo...”

Mario otti Melania kädestä kiinni ja hän huomasi ystävänsä tärisevän ja ihon olevan jääkylmä, hieman sinertäväkin.

“Sinähän palellut!” Mario parahti.

Melani pudisti päätään.

“Ei, minulla on i-i-itse asiassa ihan lämmin...”

“Mitä tapahtui?”

“Dourra – niminen hirviö l-löysi minut. Sitten o-o-oli vain mustaa. Heräsin jokin aika s-sitten.”

Melani karaisi kurkkuaan ja katsoi syvälle Marion silmiin.

“Tee tehtävä loppuun” hän sanoi täysin kirkkaalla ja tärinättömällä äänellä.

Mario nyökkäsi.

“Mutta varo Dourraa.” Melani jatkoi vakavana.

Mario ei nyökkäsi uudelleen, hitaammin.

“Jään hieman l-lepäämään...” Melani kuiskasi ja sulki silmänsä.

Mario huokaisi.

Täytyi vielä löytää ruusukimppukin...

Ruusukimpusta Marion ei kuitenkaan paljon tarvinnut huolehtia, sillä se löytyi miltei välittömästi erään ison, sammaleisen kiven juurelta kuin punainen, kypsä marjaterttu.

Oli suorastaan uskomaton tuuri, että se oli jätetty noin lähelle Melania, mutta Mario ei sitä kerennyt jäädä ihmettelemään.

Yö saattoi olla jo ties kuinka pitkällä ja aikaa oli vain kello kolmeen saakka.

Paljonkohan kello muuten oli?

Mario laski ruusuja jokaiselle vastaantulevalle haudalle ja laski kukat lopulta.

Vielä kuusi oli jäljellä. Jossain täällä metsässä oli vielä kuusi hautaa, jotka täytyi löytää muutaman hassun vartin sisällä. Marioa kadutti, että hän oli jättänyt Melanin yksin. Jos hän olisi suosiolla lähtenyt tämän mukaan kukkia haudoille viemään, mitään tällaista ei välttämättä olisi edes tapahtunut.

Yhtäkkiä Mario säpsähti.

Ilman ideaa lähteä Sokerikujan päätä katsomaan koko matkaa ei olisi ollut. Koko kaupunki olisi jäänyt harmaan usvan peittoon. Marioa mietitytti. Oliko seikkailusta tullut enemmän huonoa vai hyvää? Melanin jalka oli kärsinyt aika pahasti, tällä oli nyt huono -tai vain outo- olo ja he olivat joutuneet kokemaan kovia.

Mutta nyt he olivat kohdanneet pelkojaan...

Olivatko tosiaan? Pelkäsikö Melani klovneja? Pelkäsikö Mario...

Marion sydän sykähti suuresti ja lihavasti. Hän ei enää pelännyt hautoja. Fobia oli poissa.

Mario hymyili lämpimästi ja laski ruusun uudelle löytämälleen haudalle. Viisi enää jäljellä.

Neljännän haudan kohdalla, kun Mario laski ruusun sen kiven juurelle, jotain ihmeellistä tapahtui. Kukka välähti punaisena, särähti omituisesti ja ryhtyi säkenöimään lämmintä valoa. Hän piti sitä merkinä että kaupunki alkoi olla jo vapautunut.

Mario – sankaritar!

Sana ei maistunut hyvältä suussa, joten hän luopui kuvitteellisesta arvonimestä suosiolla ja jatkoi tehtävänsä.

Taskulampun valoympyrä pyyhki läpi kuivan sammaleitten, läpi kivien ja kantojen, läpi kuivien puiden oksien ja runkojen. Marion kädessä oli enää kolme ruusua ja hän oli kulkenut jo varsin syvälle metsään.

“Miksi täällä kaikki kulkevat kukkakimppu kainalossa?” kuului yhtäkkiä ääni pöheiköstä Marion takaa.

Tyttö käännähti salamannopeasti ympäri ja katsoi ympäristöään silmät muljottaen.

Tuo ääni...

“Hahaa, olen Dourra, kukas sinä? Hmm... Annas arvaan... Varmaan Mario, josta se toinen tyttö puhui?”

“En kerro!” Mario huudahti vihaisena.

“Älä sitten kerro!” Dourra murisi takaisin, “tiedän että olet Mario, aivan varmasti!”

Mario ei vastannut.

“Tule esiin!” hän huusi puoliksi uteliaana, puoliksi paniikissa.

“Hah! Haluatko tosiaan että tulen esiin?”

Mario nyökkäsi epävarmana.

“Siis haluatko vai et?” kuului ääni uudelleen.

“Haluan, haluan!” Mario huusi. Hän oli hetkeksi unohtanut että nyökkäystä ei pystynyt näkemään.

Dourra nauroi –kimeästi ja mielipuolisesti- ja murahti vielä kerran:

“Hyvä on! Tulen nyt esiin...”

Dourra, joka kömpi pimeydestä Marion taskulampun valoon, vaikutti ensisilmäyksellä jonkinlaiselta matelijalta.

Olennon kuono oli kuin krokotiililla ja pienestä päästä tunki harjaksia.

Mario näki sen suomuisen nahan olevan väriltään turkoosi ja sen pitkissä sormissa ja varpaissa välkkyivät kellertävänvalkeat, terävät kynnet.

Dourra seisoi kahdella jalalla ja paksu häntä näytti tukevan sen olemusta.

Mutta silmät... Ne olivat kuin vaalean, sähkönsinisen ja tummansinertävän välimaastossa kimaltelevat jalokivet.

Ja ne katsoivat tiukasti Marioa.

“En varmaan voittaisi kauneuskilpailua?” Dourra murahti ja nauroi hetken vitsilleen.

Mario pudisti päättään.

“Mitä teit Melanille?” hän tivasi vieden taskulamppunsa valoringin Dourran kasvoille, vaarallisesti sen silmien lähelle.

Olento ei vastannut, nauroi vain. Sen nauru oli sykähtelevää ja kiljuvaa, kuin lokin huutoa.

Mario kääntyi lähteäkseen ja hän tunsu Dourran seuraavan. Lopulta astelu muuttui juoksuksi, mutta olento vain tuli perässä.

Pian Mariosta tuntui, että hän lähti Dourraa pakoon.

20. Viimeiset Ruusut

Mariosta ei lopulta vain tuntunut että Dourra jahtasi häntä, hän tiesi sen.

Olento jakelikin hänelle uhkauksiaan kun välimatka tytön ja sen välillä hupeni. Usein vain hetkellisesti, mutta joskus moneksi minuutiksi.

“Pääset asumaan Ramajitiin!” oli Dourran yleisin uhkahuuto, mutta Mario ei tiennyt mitä se tarkoitti.

Hän vain puristi väljää ruusukimppua tiukasti punaisessa nyrkissään.

Hän mietti raskaasti mielessään miten olisi kyennyt viemään loput kukista haudoille ja palaamaan takaisin Melanin luokse. Se oli ainoa asia, mitä Mario mietti, vaikka hänen henkensä oli todella suuressa vaarassa.

Hän oli miltei luopua toivosta, kun yhtäkkiä tunsu kovan kivun jalassaan, ja sen, että hän lensi nurin kuivalle sammaleelle.

Marion kesti hetki älytä, mitä oli tapahtunut, mutta hetken päästä hän tajusi kompastuneensa kiveen.

Kiveen?

Oliko se...?

Kyllä se oli, hautakivi siinä seisoj harmaana ja rapistuneena, ylväänä ja yksinäisenä metsän keskellä kuin haukkaveistos. Mario kiersi sormensa yhden ruusun ympärille ja laski sen nopeasti hautakiven juurelle.

“Eläkää rauhassa” hän kuiskasi ja pinkaisi ylös, villiin juoksuun.

Kaksi ruusua oli enää jäljellä.

Toinen hautakivi löytyi varsin lyhyeltä etäisyydeltä edellisestä. Se oli muita kivipaaseja pienempi, aivan kuin lapsen hauta. Mario tunsu ohikiitävän tuskan sitä asiaa miettiessään, mutta enemmän hän keskittyi viimeisen haudan löytämiseen.

Jokin siinä, että hautoja oli enää yksi, antoi Mariolle lataavaa puhtia jatkaa vielä viimeiset minuutit, vaikka hän alkoi olla jo todella hengästynyt ja väsynyt. Kylkeä pisti ja jalat alkoivat ontua, mutta Mario yritti vielä jatkaa.

Tyttö oli itseasiassa juossut jo niin pitkälle pysähtymättä, ettei hän enää tiennyt, seurasiko Dourra vai ei. Hän ei kuitenkaan pysähtynyt, sillä tämä epäili sitä, olisiko enää jaksanut kiihdyttää itseään juoksuun.

Lopulta Mario ei enää jaksanut. Jalat eivät enää kantaneet ja kyljet olivat tulella. Hän kouristeli rasiuksesta ja lopulta tämä kaatui vatsalleen sammaleen ja puista pudonneen kaarnan peittämään maahan.

Mario hengitti äärimmäisen raskaasti ja vinkuvasti. Silmät pyörivät kuopissaan kuin biljardipallot kultakalamaljassa.

Millään ei enää tuntunut olevan väliä.

Aivan sama, vaikka Dourra saisikin minut kiinni, aivan sama, vaikka...

“Mario! Teet tämän minulle liian helpoksi!” kuului yhtäkkiä ääni hänen takaansa.

Mario ei meinannut kuulla Dourran puhetta hengityksensä alta.

“Minä... En... Jaks... Enää...” Mario mutisi. Joka sanan välissä oli raskas hengähdys.

“Hah! Vasta kun minä aloin päästä hieken!” Dourra huusi ivallisesti.

Mario tunsu ihonsa olevan limainen hiestä, hänestä tuntui kuin hän ei olisi enää saanut hapetta, hänestä tuntui, kuin pienikin liike olisi romauttanut hänet, mutta hän nousi vaivalloisesti ylös.

Pakko on vielä jaksaa, pakko on vielä jaksaa, pakko on vielä jaksaa... Yksi hauta, yksi ruusu...

Vain yksi hauta...

Turha vaiva, räsitus painoi hänet maahan kuin tuhat kiloa rautaa.

Dourra nauro, tarttui molemmin käsin kiinni Marion hartioista ja nosti tätä ylöspäin.

Tyttö hämmästyti olennon valtavia voimia; hän tunsu kohoavansa kuin pieni pikkulinnun untuva ja hän kiljui apua. Mario kuitenkin puristi vielä sinnikkäästi vasemmassa kädessään yhtä ainukaista, jo yön roudassa lakastunutta ruusua.

Vain yksi hauta ja Dourra saa minut saaliikseen!

Marion mielessä syttyi täysin villi ja outo idea. Se olisi ollut hänen viimeinen mahdollisuutensa.

Mario heitti ruusun läheisen kuusen juurelle ja sulki silmänsä

“Eläkää rauhassa” hän huusi ja antoi kohtalon tehdä loput.

21. Uuden Ajan Aamu

Melani tottui vähitellen nykyiseen olotilaansa ja lopulta hän nousi ylös neulasia vaatteistaan pois puistellen. Hän näki auringonvalon täyttäneen metsän, joka kohoili hänen ympärillään kuin vehreä, hirsistä ja lehvistä tehty kaupunki. Missäköhän Mario oli?

Melania värisytti aamun kostea ja kylmä sää, mutta sitä hän ei huomioinut. Hän huomioi sen, että linnut liversivät korkeissa, tuoreissa puissa ja sen, että metsämaan sammal kimalteli vihreän jalokivimeren lailla hänen ympärillään.

Mutta missä Mario oli?

Metsä näytti erilaiselta; jotenkin kauniimmalta, se ei ollut enää kuiva ja vanha, eikä se tuntunut synkältä. Se oli kuin muuttunut.

Mutta missäköhän Mario todellakin oli?

Melani venytti raajojaan ja lähti kävelemään kohti syvempää metsää.

“Herää, Mario, herää!” kuului Marion korvissa ensimmäiseksi. Hänen jalkojaan särki aivan mahdottomasti ja pää oli kuin räjähdyspisteessä. Mario oli niin hämmentynyt, ettei heti tunnistanut hahmoa, joka katsoi häntä suoraan silmiin.

“Mario!” Melani kiljaisi.

“Mitä ihmettä...” Mario mumisi käsiään haroen.

“Mario, sinä teit sen!”

“Minkä...”

“Vapautit kaupungin!”

“Melani, älä huuda...”

“Oho, anteeksi.”

“Kiitos”, Mario sanoi ja nousi istumaan. Hän ei kyllä kunnolla muistanut viime yötä ja tehtävä säröili hänen mielessään hämmentävästi.

Oliko siinä tosiaan ollut hauta?

Mahdotonta!

Miksi minä en ole kuollut?

Dourra hävisi jonnekin.

Ja pyh.

“Lähdemmekö kotiin vai jäämmekö tänne mätänemään?” Mario huusi Melanille, joka istui korkean sammalmättään päällä vain katsomassa haavojaan.

Melani näki jo hieman tummentuneen arven viistävän vasemman jalan poikki ja kaula oli mustelmilla.

Neule oli revennyt oikeasta hihasta.

“Minä tulen, minä tulen...” hän mumisi, laski farkunlahkeen alas ja käveli Marion luokse. Mario oli vaiti lähtiessään kulkemaan kohti metsäpolkua. Se oli taisi olla lähempänä kuin hän kuvitteli, sillä yöllä oli hankalampaa suunnistaa suoraan. Mutta sitten hän muisti taskulamppunsa. Se oli jäänyt sinne, missä Dourra oli saanut hänet kiinni. “Kannattaisiko hakea taskulamppu muistoksi?” hän kysyi enemmän itseltään kuin Melanilta. Melani ei vastannut heti. “Miten vain”, hän lopulta sanoi olkiaan kohauttaen, “minä ainakin hakisin.” Mario pysähtyi miettimään, mutta lopulta hän päätti jättää pienen, sinisen taskulampun metsäaukiolle lojumaan.

Metsätie näytti pienemmältä mitä se oikeasti oli. Mario ja Melani katsoivat hetken ympärilleen ja huokailivat miettiessään monia kysymyksiä. Niin monia. Mitä sanomme vanhemmille? Mikä tuo kaupunki oli? Oliko kaikki vain unta? Mikä kaupungin nimi on? Miten olemme elossa? Kaikki asiat suodattuivat heidän päissään kuin vesivirrat padossa. Mario tunsikin olonsa raskaaksi, Melani yllättävän kevyeksi. Koko tämän seikkailun ihmeellisyys punoutui kuristavaksi köydeksi heidän ympärilleen. Mario muisteli hetken, mihin he olivat jättäneet pyöränsä. Ai niin! Sen kuusen juurelle, tietenkin... Hän hölkkäsi lyhykäisen, vaatimattoman puun luokse ja tonki sen piikikkäiden havujen seasta punarunkoisen pyörän. Yhden vain. Toinen oli hävinnyt. Melanin pyörä. “Melani, sinun pyöräsi on kadonnut...” Mario murahti. Hän inhosi varkaita yli kaiken. “Ei kai? Katsoitko tarkkaan?” Melani kysyi värittömällä äänellä. Se asia ei tuntunut haittaavan häntä kovin paljon juuri nyt. Se vain hämmensi. “Pyörä on poissa”, Mario tuhisi ja vei oman ajoneuvonsa poikittain metsäpolulle. Melani virnisti omituisesti. “Saat mennä minun kyydissäni”, Mario jatkoi hieman hymyillen. “Tiesin että sanoisit tuon”, Melani naurahti ja katsoi vielä kerran ympäristönsä läpi. Metsä, lintuja, aurinko, betoniseinä, neulasten peittämä metsäpolku, Mario, hänen pyöränsä, betoniseinän aukko... Kaikki tuntuivat jotenkin kaukaisilta, merkityksettömiltä. Hän ei enää kyennyt mietiskelemään minkälaista oli kävellä tuon kaupungin kaduilla ja hän tunsikin miltei halua päästä sinne uudestaan. Tietämään vielä kerran miltä tuntui olla aavekaupungissa... “Menemmekö?” Mario keskeytti. Melani yskäisi ja yritti liikkua. Tosiaan yritti, sillä hän ei kyennyt kävelemään. Vain seisomaan siinä ja ihmettelemään, mitä oikein tapahtui. Mario veti kasvoilleen hermostuneen ilmeen. Kulmakarvat kurtistuivat yhteen ja silmät tuntuivat kovilta marmoripaloilta. Melanin vartalo ei edes nykyinen, vaikka hän kuinka yritti päästä liikkeelle. Jalat olivat kuin merkityksettömät pötköt vartalon jatkeena. “E-en pääse liikkeelle...” Melani kuiskasi sydän paukuttaen. Mario pelästyi. “Käänny ympäri ja koeta sitten”, Mario neuvoi tyhjää nieleskellen. Melanin jalat kääntyivät kohti betoniseinää ja hän taas kykeni kävelemään aivan normaalisti. Mutta kun hän taas koetti päästä Marion ja hänen pyöränsä luokse, samassa kohdassa halvaus iski kuin taikaiskusta. Melani koetti vielä kaksi kertaa ja sama juttu; hän ei päässyt muualle kuin takaisin. Mario oli kauhuissaan.

...Emmekä me pääse kaupungin ulkopuolelle...

“M-Melani... Muistatko kun S-Sisid kertoi että haamut e-eivät pääse ulos kaupungista...?” Mario kuiskasi miltei jähmettynein huulin, “mitä D-Dourra oikein teki s-sinulle?”

Melani pelästyi. Pelko pullisti hänen silmänsä.

“Muistan vain mustaa. Siihen saakka kun heräsin”, hän sanoi hiljaisella äänellä.

“Dourra... Dourra... Dourra ta-tapp—” Mario kuiskasi nieleskellen, “se... Sinä olet... Sinä olet kuol...”

Mario pureksi sanaa suussa ja yritti saada sen ulos.

“Melani, olet k-k-kuol...”

Lopulta hän meni täysin hiljaiseksi; sana oli liian järkyttävä sanottavaksi.

Mario heitti pitkän, itkuisen katseen Melaniin, ponkasi pyöränsä selkään ja polki taaksensa vilkuilematta pois.

22. Yksitoista vuotta myöhemmin

Oli jälleen lokakuu. Lokakuun yhdeksäs päivä, jolloin viimeisetkin lehdet rapisivat alas harmaista puista ja sadelätäköt saivat ylleen ohuen jääkuorutteen. Ihmiset onkivat komeroistaan paksut talvivaatteet ja lähtivät puistoon katselemaan kylmänhuuruista luontoa.

Puistossa näkyi nainen; hän piti yllään mustaa huopatakkaa ja kaulassaan harmaata villahuivia. Naisen hiukset olivat lyhyet, pörröiset ja punaiset ja hän oli kumartunut sillankaiteen ylle kaakaonruskeaa jokea katsomaan.

Taivas oli valkoinen ja tuuli puhalteli kylminä viimoina. Puluparvi laskeutui silloin tällöin puiston kellertyneelle nurmikolle.

Nainen nosti päänsä ylös ja päätti tehdä pienen lenkin puistossa. Hän käveli lyhyin askelin pitkien lehtien täyttämää polkua ja katseli vaimeasti ympärilleen.

Mario. Hän oli Mario 23-vuotiaana, se Mario joka oli yksitoista vuotta sitten käynyt aavekaupungissa Sokerikujan päässä.

Hän huokaisi.

Aavekaupungissa ystävänsä Melanin kanssa. Melani ei koskaan päässyt takaisin kotiinsa. Jokin olento oli tappanut hänet, mutta Mario ei muistanut enää nimeä. Jokin... Do... Do...

Mario päätti kutsua sitä ajatuksissaan DoDoksi, sillä hän ei muistanut oikeaa nimeä.

Kaikki tuntui kaukaiselta kuin syntymä, mutta yhtä aikaa läheiseltä kuin eilinen. Jotkut asiat olivat unohtuneet, jotkut syöpyneet mielen kerroksiin kuin haposateet.

Hän muisti Melanin ja Puddingin. Pudding oli kuollut undulaatti, Melani hänen paras ystävänsä. Tämä jäi asumaan Sokerikujan kaupunkiin kuoltuaan. Voi kunpa hän olisi tiennyt kaupungin oikean nimen.

Mario oli nähnyt Melanin haamun, joka oli pyytännyt jatkamaan häntä tehtävänsä. Ei ruumista, vaan sielun. Ja hän oli heittänyt viimeisen ruusun viimeiselle haudalle, jossa ei ollut muistokiveä. Se oli ollut ehkä jokin vähäpätöinen hauta jollekin vähäpätöiselle olenolle.

Hetkinen! Mistä hän tämän kaiken tiesi? Miten hän tiesi heittää ruusun oikealle kohdalle?

Se oli vain viimeinen mahdollisuus, hukkuvan oljenkorsi.

Mario huokaisi jälleen ja istui kuihtuneelle, rapistuneelle puistonpenkille.

Vanhemmat olivat järjestäneet jo etsintäpartion hänen tultuaan kotiin. Mario oli selittänyt valheen että tämä oli ollut siepattuna Sokerikujan läheisessä metsässä ja että Melani oli kuollut.

Kaikki olivat uskoneet häntä. Kumma kyllä, sillä hautausmaa oli ollut samassa metsässä.

Niin ja tehtävä keskellä yötä, pimeässä metsässä, kukkia haudoille. Mikään asiasta ei tuntunut kammottavalta, vaikka muuten ehkä olisi tuntunut. Häntä oli pelottanut vain Do... DoDo.

“Hah! Haluatko tosiaan että tulen esiin?”

Tuo lause oli huuto menneisyydestä.

Mario antoi kyynelien tulvahtaa silmäkulmaansa.

Yksitoista vuotta hän oli sulkenut nämä asiat sydämeensä. Siitä oli tullut jokapäiväinen suru, ilo, menetyksen murhe ja seikkailun into. Mario tiesi kaiken olevan ylikuonnollista, mutta hän ei ollut kertonut kenellekään.

Koko seikkailu, koko kaupunki, kaikki sen hahmot ja paikat, tapahtumat, taiat, painajaiset ja hauskuudet olivat vain hänen salaisuutensa. Vain hänen.

Mario katsahti vielä ympäristönsä läpi; Sokerikujan puistoon lehahti parvi harmaita kyyhkysii. Enää ei ollut mietittävää. Hän nousi, venytti käsiään ja jalkojaan ja päätti lähteä kotiin.

Mario käveli pitkin puiston läpi kulkevaa tietä. Mukulakivet kiittelivät valkeina roudasta ja kauempana oleva, kalaa esittävä suihkulähde oli suljettu. Vesivirrat kulkivat enää näkymättöminä sen kalpealla, marmorisella pinnalla ja läheinen tammi kohosi lehdistään riisuttuna sen vierellä.

Katulampuissa ei ollut vielä valoja. Iltapäivä kello neljältä oli vielä valoisa.

Yhtäkkiä Mario henkäisi kylmää ilmaa ja hän yskähti. Ilma vihloi kylmyydessään keuhkonpohjia.

Joka tapauksessa, polkua pitkin, häntä vastaan kulki tuttu hahmo. Liian tuttu.

Nainen oli pukeutunut vaaleaan kaapuun ja silmissä oli katse, jonka Mario oli nähnyt ennenkin. Se toi mieleen sirkuksen.

Sirkuksen?

Hänen hiuksensa olivat kiharat ja tummanruskeat. Silmät siniset. Ne katsoivat Marioa.

“Etkö tunne minua?” nainen kuiskasi hänen ajatuksissaan.

Marion sydän hakkasi verta valtimoihin.

Sisid Lisko. Sirkuksen tirehtööri Sokerikujan kaupungissa.

Mario käveli tyynenä odottaen toista merkkiä. Olisi ollut noloa tervehtiä innokkaasti tuntematonta ihmistä.

Lopulta nainen puhui. Suullaan, pehmeällä äänellään.

“Mario”, hän sanoi, “et ole muuttunut yhdentoista vuoden aikana juuri yhtään.”

Se riitti varmistamaan Mariolle naisen nimen.

“Sisid!” hän kiljaisi ja halasi tätä. Kaapu tuoksui sirkusvaunulle.

“Mario, et tiedäkään miten kiitollinen minä olen sinulle” Sisid kuiskasi ja jatkoi, “sinä pelastit Ramajitin.”

“Ramajitin?” Mario kysyi ja erosi halauksesta.

“Kaupungin”, Sisid naurahti.

“Mikset ole kertonut kaupungin nimeä aiemmin?”

“Kiros pisti meidät unohtamaan sen jostain syystä”, Sisid mutisi ja kietoi hiuskiekuran sormensa ympärille.

“Ai, anteeksi”, Mario vastasi hämmentyneenä. Sisid ei ilmeisesti halunnut muistella hirveitä aikoja.

“Ei se mitään.”

Nyt Mario älysi DoDon uhkauksen, jota ei ollut unohtanut.

“Pääset asumaan Ramajitiin!”

DoDo oli uhannut tappaa Marion. Silloin hänestä olisi tullut aave ja häne olisi päässyt asumaan Ramajitiin.

Miten loogista...

“Miten Melani voi?” Mario kysyi vaimeasti.

“Hyvin, hän ratsastaa Puddingilla päivät pitkät”, Sisid sanoi hymyillen, “kaupungin kaduilla.”

Mario oli ensin hämmentynyt, mutta sitten hän muisti kolmimetrisen undulaatin ja repesi nauramaan. Mielikuva tuntui todella huvittavalta.

“Hän lähetti terveisiä”, Sisid naurahti.

“Sano samat hänelle”, Mario vastasi yhä hihittäen.

Hänellä olisi ollut hirveästi kysyttävää, mutta Sisid teki pettymyksen.

“Minun täytyy kohta lähteä”, tämä mumisi.

Mario huokaisi.

“Miksi olet erinnäköinen?” hän kysyi vielä.

“En ole enää olio“, Sisid vastasi pilke silmäkulmassaan.

“Pah, punaiset sävyt sopivat sinulle.“

Kummatkin nauroivat hetken.

“Ja etkös sanonut että haamut eivät pääse kaupungin ulkopuolelle?“ Mario kysyi vakavana vielä viimeisen kerran, “miten sinä sitten täällä?“

Sisid virnisti.

“Sain luvan.“

Hetken päästä hän jatkoi.

“Mutta nyt täytyy lähteä, Mario. Älä unohda miten kiitollisia kaikki ovat sinulle ja Melanille“, hän sanoi surumielisesti ja halasi tätä, “toivon että näemme vielä.“

Mario ei sanonut mitään, sillä kyynelleet puskiivat väkisinkin kurkkua pitkin ylös.

“N-niin minäkin...“ hän kuiskasi.

Mario rutisti Sisidiä vielä viimeisen kerran. Ja hän miltei tunsi lämmön virtaavan haamun sydämessä.

23. Vain yksi sana

Sisidin lähdettyä Mario jäi vielä hetkeksi puistoon. Ilta alkoi pimentyä ja viima puhalsi kylmemmin. Lehdettömät puut toivat mieleen varjoissa vaanivat hirviömustekalat ja pulut nukkuivat jo pesissään. Mutta Mario istui vielä penkille ja katseli valoa, jonka katulamppu piirsi valkoisena vasten mustaa maisemaa.

Nyt hän tunsi muistavansa kaiken.

Yuman, Sisidin, Linnun, Puddingin, Melanin, sairaalan, jäätelöbaarin, Varpuskadun, kaiken. Listaa olisi voinut jatkaa montakin minuuttia.

Mutta kaikki nuo asiat puristuivat vain yhteen sanaan:

Ramajit.

Mario hymyili. Tuo sana sai hänet uskomaan taikuuteen, painajaisiin, ystävyYTEEN ja aaveisiin.

Vain tuo yksi sana, vain tuo yksi kaupunki.